

บทนำ

สายฝนพร่างพรอมจากฟากฟ้าจนพื้นเบื้องนอง ผืนดินกลางป่าที่เคยเป็นหลุมบ่อ บัดนี้กลายเป็นแอ่งน้ำย่อยๆ มองเห็นกระจัดกระจายไปตลอดทาง ท้องฟ้ายามราตรีในคืนจันทร์เพ็ญ มีเพียงแสงจันทร์ส่องลอดผ่านก้อนเมฆสีคล้ำให้พอมองเห็นหนทางแค່เพียงสลัว แต่กระนั้นก็ยังดีกว่าไม่มีแสงใดนำทางพวกเขาเลย

ผู้ชายร่างสูงกระชับมือหญิงสาวพาวิ่งฝ่าสายฝนพื้นฉ่ำนองจนน้ำสาดกระจาย เสียงจ๊กๆ ของฝนที่โปรยลงมาช่วยกลบเสียงฝีเท้าที่ย่ำลงบนพื้นอย่างรื้อนรน เขาวิ่งพลางเหลียวมองไปข้างหลังเป็นครั้งคราว ดูว่ารอดพ้นจากภัยอันตรายที่กำลังคุกคามชีวิตแล้วหรือยัง

อยู่ดีๆ มือของหญิงสาวก็หลุดออกจากฝ่ามือใหญ่ของชายหนุ่ม เธอก้มตัวลง มือข้างหนึ่งยันที่หัวเข่า อีกข้างหนึ่งโอบพาดลำตัวไปจนถึงชายโครง เสียงหอบหายใจเข้าออกดังสะท้อนราวกับนกกีฟ้าที่เพิ่งวิ่งผ่านเข้าเส้นชัย

“คุณรีบไปเถอะ อย่ารอฉันเลย...” เสียงอ่อนเพลียถูกเค้นออกมาพร้อมลมหายใจหอบถี่ “ฉันไม่ไหวแล้ว ถ้าชินคุณยังต้องวิ่งรอฉัน เราจะตาย

ด้วยกันทั้งสองคนนะ”

“จะไม่มีใครตาย เราต้องรอดทั้งคู่ มานี่เร็ว” เขาดึงมือข้างที่เธอใช้กุมชายโครงเพื่อจุดเธอวิ่งต่อ แล้วตอนั้นถึงได้เห็นบางอย่างสีคล้ำเป็นหย่อมติดกับฝ่ามือขวาใต้แสงจันทร์

“วี! คุณบาดเจ็บตั้งแต่เมื่อไหร่” เขาก้มตัวลงสำรวจที่ชายโครงข้างซ้ายของหญิงสาว น้ำเสียงที่ร้องถามเต็มไปด้วยความตระหนก

เธอไม่ตอบ ได้แต่ไล่เขาด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว “รีบไปซะ! รีบหนีไปก่อนที่คุณจะหนีไม่ทัน”

ชายหนุ่มไม่เสียเวลาถามไถ่หรือตอบโต้อีกแล้ว เขารีบรุดไปที่ลำตัวข้างที่ไม่ได้บาดเจ็บแล้วจับแขนเธอพาดลำคอหนา แขนอีกข้างโอบรอบลำตัวของเธอพร้อมกับตะโกนบอกแข่งกับสายฝน

“ผมจะพุงคุณไปด้วยกัน!”

“ฟังฉันนะ! คุณต้องรีบ...”

“ถ้าคุณไม่ไป ผมก็ไม่ไป” เขายืนกรานทั้งท่าทางและน้ำเสียง ตอกย้ำเจตนาของตนของตัวเองอย่างชัดเจน

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมองเขา มองแววตาจริงจังและหาญกล้าที่เธอรักสุดหัวใจ รู้ดีว่าเขาทำจริงอย่างที่พูดแน่นอน แต่สิ่งที่เธอต้องการไม่ใช่ความปลอดภัยของตัวเอง การที่ผู้ชายคนนี้ยังมีชีวิตอยู่ต่างหาก คือความปลอดภัยสูงสุด เพราะชีวิตของเธอต่อจากนี้ มีหรือไม่มี ก็มีค่าไม่ต่างกัน

เขาโอบเอวเธอแล้วพาวิ่งต่อไป เท้าสองคู่ย่างกลางแอ่งน้ำโดยไม่แยแสแล้วว่าน้ำโคลนที่สาตกระเซ็นขึ้นมาทำให้เนื้อตัวลอะเทอะเพียงใด สายฝนกระหน่ำลงมาไม่หยุด ความหนาวเหน็บร่วมกับการเสียดเสียดทำให้ร่างของหญิงสาวสั่นเทิ้มจนชายหนุ่มสัมผัสได้

“อดทนหน่อยนะวี ขอแค่เราลงเรือได้เท่านั้น บนเรือน่าจะมีชุดปฐมพยาบาล...อีกไม่ไกลก็จะถึงแล้ว”

หญิงสาวกัดฟันแน่น ผลจากการฝึกฝนร่างกายจนแข็งแรงและทน

ต่อทุกสภาวะทำให้เธอทนแข็งใจวิ่งฝ่าสายฝนในสภาพที่ร่างกายกำลังเสียเลือด แต่รู้ว่าความแกร่งที่ใกล้จะหมดลงไปทุกที

เขาพาร่างอ่อนล้าของเธอวิ่งทุลักทุเลลดเลาะตามผืนป่าที่เต็มไปด้วยลำน้ำ จุดหมายอยู่ที่ทางโค้งของเวียงน้ำที่มีเรือจอดอยู่ เสียงกระสุนวิ่งแหวกอากาศดังเพี้ยมาจากด้านหลัง ทั้งคู่วิ่งไปชั่วขณะ ก่อนที่จะตั้งสติใหม่แล้วออกวิ่งสุดฝีเท้าเท่าที่กำลังและสภาพร่างกายจะเอื้ออำนวย

เสียงเพี้ยดังอีกครั้ง คราวนี้ใกล้ขึ้นกว่าเดิม ในที่สุดมันก็ตามมาทันจนได้สินะ...

“คุณแบกฉันขึ้นหลังได้ไหม ฉันวิ่งต่อไม่ไหวแล้ว” หญิงสาวส่งเสียงเว้าวอน

เขาไม่เสียเวลาตอบ รีบปลดแขนเธอข้ามไหล่ แล้วย่อตัวลงตรงหน้าเธอ หลังจากขึ้นหลังเขาเรียบร้อยแล้ว ร่างแข็งแรงนั้นก็พาเธอวิ่งฝ่าสายฝนที่เทกระหน่ำอย่างไม่คิดชีวิต น้ำหนักที่แบกอยู่บนหลังทำให้เขาต้องออกแรงมากกว่าเดิมเป็นสองเท่า แต่เขาบอกตัวเองว่าอีกนิดเดียวเท่านั้น อดทนอีกนิดเดียว เขากับเธอก็จะรอดพ้นจากภัยร้ายนี้แล้ว

เสียงกระสุนดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ชายหนุ่มกัดฟันแน่น ขาทั้งสองข้างเริ่มอ่อนแรง แขนที่เกี่ยวขาของเธอเหน็บชาจนแทบไร้ความรู้สึก ลมหายใจระอุที่ระบายออกมาแทบจะมองเห็นเป็นไอเมื่อปะทะเข้ากับความหนาวเหน็บของสายฝน มีเพียงหัวใจดวงเดียวที่สั่งร่างกายที่กำลังจะสิ้นเรี่ยวแรงว่าห้ามยอมแพ้เป็นอันขาด

“เห็นเรือแล้ว!” เขาตะโกนแข่งกับเสียงฝน ความปีติส่งผลให้เรี่ยวแรงมาจากไหนไม่รู้ ทำให้ขาของเขาวิ่งต่อไปได้ทั้งที่มันใกล้จะสิ้นกำลัง และในที่สุดเขาก็ก้าวขึ้นท่าเทียบเรือไม้แคบๆ ที่ยื่นออกไปกลางลำน้ำ เรือสีชาวลำใหญ่ผูกติดอยู่กับท่า ดูมีความหวังราวกับเห็นสวรรค์อยู่รำไร

“วี เดี่ยวผมจะพาคุณขึ้นเรือ” เขาย่อร่างลงบนท่าเรือตรงหน้าเรือสีชาวลำนั้น ปลดสองแขนของหญิงสาวที่โอบรอบลำคอออก แล้วต่อนั้นร่าง

ปวกเปียกที่กอดแนบกับแผ่นหลังของเขามาตลอดหลายนาที่ที่ผ่านมาก็ทรุดฮวบลงนอนแผ่อยู่บนพื้นของท่าเรือ

ชายหนุ่มเหลียวหลังไปมอง ร่างที่นอนอยู่กลางสายฝนนั้นนิ่ง
“วีว”

เขารีบคุกเข่าลงข้างหญิงสาวที่นอนนิ่งไม่ไหวติง หัวใจเต้นแรงแทบหลุดออกจากแผ่นอกเมื่อเห็นของเหลวสีแดงเข้มไหลนองออกมาจากใต้ร่าง เมื่อเขาซ้อนร่างปวกเปียกของเธอขึ้นมา มือก็สัมผัสบางอย่างอุ่นๆ จากแผ่นหลัง เขายกมือสั่นเทาข้างนั้นและหยายมันขึ้นมาตรงหน้า ฝ่ามือข้างนั้น...เต็มไปด้วยเลือดที่บัดนี้กำลังเจือจางด้วยน้ำฝน

นี่เธอตั้งใจรับกระสุนแทนเขาใช่ไหม เขาก็มหันามองเธอและแผ่ยิ้มถามตัวเอง รู้สึกหัวใจกำลังวิ่งละลิ่วหลุดออกจากร่าง

“วี!” เขาตะโกนเรียกหญิงสาวในอ้อมแขน “อย่านะ วี!”

เขาเขย่าร่างปวกเปียกที่นอนนิ่งจนสิ้นคลอน ทว่าไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ กลับมา เขาตะโกนด้วยเสียงที่ฟังไม่เป็นศัพท์ เสียงร้องโหยหวนราวกับสัตว์ป่าที่ได้รับบาดเจ็บดังก้องไปทั่วผืนน้ำ น้ำตาผสมกับน้ำฝนหลังรินอาบไปทั่วใบหน้า

หยาดฝนร่วงหล่นจากพากฟ้าเบื้องบนประหนึ่งร่วมรำให้ไปกับชายหนุ่ม เขาแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้ามืดมิด ราวกับวอนขอความเมตตาต่อสวรรค์ ทว่าคำตอบจากเบื้องบนมีเพียงหยาดน้ำพร่างพรายที่หลังไหลไม่ขาดสาย เขาอยากจ้ำร้องขอต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์เบื้องบนให้ไว้ชีวิตเธอ แต่เสียงร้องอันเจ็บปวดที่ออกจากปากเขาได้ในเวลานี้มีเพียงคำว่า

“ไม่...!”

๑

กลางฟ้านั่งมองคนตรงหน้าที่เรียกตัวเองว่า ‘แม่หมอ’ ด้วยความ
สนเท่ห์ หล่อนเป็นหญิงชราวัยประมาณหกสิบ ผมดำแซมด้วยผมขาว
ยาวถึงกลางหลัง ตุ่มหูห้วงทองอันใหญ่แทรกอยู่ท่ามกลางเส้นผมหยิกหย้อย
นิ้วผอมเหี่ยวและเล็บยาวเพื่อยึดแผ่นหนังเสื้อคลุมที่ปักกลดลายหมู่ดาว
ตามจักรราศี หล่อนทาบมือลงบนกองไฟยิปซีบนโต๊ะ แล้วหลับตาทำ
ปากขมุบขมิบเหมือนบริกรรมคาถาอะไรสักอย่างอยู่นานเกือบครึ่งนาที

“หยิบไฟเพื่อออกมาสืบใบคะคุณหนู” แม่หมอบอกหลังจากสวดเสร็จ
และใช้มือข้างหนึ่งเกลี่ยไฟในกองจนเรียงเหลื่อมกันเป็นแถวยาวไปกับโต๊ะ

กลางฟ้ากวาดตามองไฟที่วางเรียงกันยาวเป็นงู งูงนงกับขันทอน
เพราะไม่เคยดูหมอไฟยิปซีมาก่อน ที่เธอเผลอมาถึงที่นี่ก็เพราะคำเล่าลือของ
ชาวเน็ตว่าหมอดูรายนี้แม่นยำราวกับมีตาที่สาม เธอจึงลองโทร. ไปตาม
หมายเลขที่ให้ไว้และได้รับแจ้งเวลานัดหมายให้มาพบแม่หมอก่อนนี้ที่ ‘ห้อง
พยากรณ์’ ที่ความจริงแล้วเป็นแค่อีโตะเก้าอี้พลาสติกในซอกหลังของห้าง
สรรพสินค้าระดับล่างย่านชานเมืองเท่านั้น

จะแม่นจริงไหมเนี่ย...กลางฟ้าคิด นิ้วชี้จืดลงบนไฟที่เรียงซ้อนเป็นแถวยาวด้วยท่าทางลังเล ก่อนจะชะงักเมื่อได้ยินเสียงของแม่หอมที่พูดเตือน “ถ้าคุณหนูไม่เชื่อ มันจะไม่แม่นนะคะ ไฟพวกนี้มีพลังมาก อย่าได้ลองดีเด็ดขาด”

หญิงสาวแอบสะดุ้งที่แม่หอมพูดตักความคิดของเธอได้ราวกับอ่านใจออก เธอกลั้นหายใจ แล้วปาดไฟออกมาทีละใบจนครบสิบ

ปลายนิ้วที่มีเล็บยาวเพื่อยของแม่หอมกวาดไฟที่เหลือกลับเข้ากองด้วยความว่องไว แล้วหยิบไฟทั้งสิบใบที่ถูกเลือกมาไว้ในมือ ผีรอบดวงตาที่เหี่ยวยุบตามวัยบีบขยับเข้าหากันจนดวงตาหริ่เล็กระหว่างมองไฟสิบใบนั้นอย่างครุ่นคิด กลางฟ้ารู้สึกเหมือนรอฟังผลการวินิจฉัยจากหมอหลังถูกส่งตัวไปเอกซเรย์เพราะพบความผิดปกติบางอย่าง

“ช่วงปีที่ผ่านมาเป็นช่วงที่ย่ำแย่ของคุณหนู...พบกับความผิดหวังมากมายเกือบทุกเรื่อง เรื่องงานก็ไม่สมหวัง ความรักก็อกหัก...” เล็บแหลมของแม่หอมจิกไฟใบแรกแล้วเลื่อนมาวางตรงหน้าหญิงสาว

คนเรามาหาหมอดูก็เพราะมีเรื่องผิดหวังหรือไม่ก็อกหักทั้งนั้นแหละ ถ้าชีวิตสุขสมหวังดีจะหาหมอหรือ กลางฟ้าจึงยังไม่ให้ราคาแก่แม่หอมคนดังกล่าว แม้ว่าการทำนายทายทักนั้นเป็นจริงก็ตาม

แม่หอมงยหน้าจากไฟแล้วเหลือบตามองหญิงสาวแก้มเนียนใสราวกับเด็กสาววัยรุ่น ราวกับอ่านใจได้ว่าเธอยังไม่เชื่ออย่าไฟยิปซี “คุณหนูทำงานเกี่ยวกับซีตๆ เขียนๆ ที่เป็นงานสร้างสรรค์ความบันเทิง ดูแล้วน่าจะเป็นนักเขียน”

คราวนี้หญิงสาวถึงกับยกสองมือขึ้นทาบปิดปากอย่างทิ้งใจ เธอแล้วลี! แม่หอมแผลงฤทธิ์แล้ว

“ว้าว! แม่หอมรู้ได้ไงเนี่ย” กลางฟ้าตาโต “แล้ว...แล้วหนูจะมีหนังสือตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์เมื่อไหร่คะ”

แม่หอมวางไฟอีกใบตรงหน้ากลางฟ้า ไม่เข้าใจว่าภาพบนหน้าไฟสื่อ

ถึงอะไร แต่ดูจากท่าทางสิ้นหวังท้อแท้ของคนในไฟแล้วท่าทางจะไม่ใช่ไฟดี
 “ไฟบอกว่าคุณหนูตั้งใจทำงานหนักมาก ทุ่มเทเต็มร้อย นิ่งหลังขาด
 หลังแข็งเขียนมาเป็นเดือนๆ” แม่หอมหลับตาเหมือนกำลังมองเห็นภาพใน
 นิมิต “แต่ถูกปฏิเสธครั้งแล้วครั้งเล่า และจะยังถูกปฏิเสธอยู่แบบนี้ต่อไป
 เคยได้ยินไหมคะ ความพยายามอยู่ที่ไหน ความพยายามก็ยังมีอยู่ที่นั่น ไม่มี
 วันสมหวัง...”

หญิงสาวถึงกับหัวใจห่อเหี่ยวไป

“แล้วความรักของคุณหนูละ” เธอเปลี่ยนเรื่องถามเพื่อจะมีอะไรดีขึ้นบ้าง

“แม่หอมมองเห็นคำว่า ‘เป็นไปไม่ได้’ ค่ะ” แม่หอมหงายไฟอีกใบ

“ตอนนี้เขาอยู่ไกลคนละฟากโลกกับคุณหนู เขาเลือกความรักที่อยู่ใกล้ตัว
 ผู้ชายคนนี้เป็นไม้เลื้อยนะคะ อยู่ใกล้ใครไม่ได้เลย คุณหนูคบไปก็มีแต่เรื่อง
 ให้เสียน้ำตา”

กลางฟ้าแทบน้ำตาร่วงเมื่อเจอคำพยากรณ์โหดสองเรื่องติดกัน แล้ว
 นึกเสียวที่โผล่มาทำพิสุจน์เพราะอยากรู้ว่าชีวิตที่ติดแข็งอยู่กับความล้ม-
 เหลวจะดีขึ้นสักทีหรือยัง แต่คำบอกเล่าของหอมดูยิ่งทำให้เธอหมดกำลังใจ

แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าแม่หอมคนนี้เป็นแม่อย่างจริง โดยเฉพาะเรื่องความ
 รัก เมื่อสองเดือนก่อน เพื่อนสาวที่กำลังเรียนอยู่อเมริกา รัฐเดียวกับพี่ชาติ
 โทร. มาละล่ำละลักเล่าให้ฟังว่า ตอนนี้พี่ชาติกำลังควงสาวไทยที่ไปเรียน
 ภาษาที่นั่นเป็นแฟนอย่างออกนอกหน้า กลางฟ้าแทบทำมือถือตกพื้นด้วย
 ความเหลือเชื่อ จำได้ว่าเพิ่งส่งพี่ชาติขึ้นเครื่องไปเมื่อสามเดือนก่อนเท่านั้น
 พอเธอชักเขาเรื่องนี้ พี่ชาติก็หายต่อมไม่ติดต่อกลับมาอีกเลย

แม่หอมเหลือบมองดวงตาปลายหางซึ่งเหมือนตาแมวที่มีหยาดน้ำตา
 คลอและหยดลงมาเป็นแก้มใสแล้วนึกเวทนา หล่อนวางไฟใบใหม่แล้ว
 ตบหลังมือกลางฟ้าเบาๆ

“ดวงของคุณหนูแปลกค่ะ ความสำเร็จกับความรักจะต้องมาด้วยกัน
 แต่มีข้อแม้ว่าคุณหนูต้องออกเดินทางนะคะ อย่าใช้ชีวิตอยู่กับบ้านแล้วจะได้

พบทั้งสองอย่างสมดังใจหวัง”

กลางฟ้าปาดน้ำตาอย่างมีความหวัง “ออกเดินทางแล้วจะสมหวัง? เป็นวิธีแก้เคล็ดหรือคะ”

“คุณหนูจะต้องออกไปผจญภัยในโลกกว้างที่ไกลออกไปจากบ้าน เพราะดวงของคุณหนูถูกรอรับโดยอิทธิพลของพ่อแม่ พวกท่านปกป้องคุณหนูเหมือนนกน้อยในกรงทอง ตราบใดที่คุณหนูยังอยู่ที่ใต้ปีกของพ่อแม่ คุณหนูจะไม่มีวันโบยบินออกสู่โลกกว้างได้เลย ความท้าทายและการผจญภัยคือตัวแปรความสำเร็จของคุณหนูเลยนะคะ”

แม่หมอบูตถึงเรื่องพ่อแม่ของเธอได้ถูกต้อง แต่ปัญหาคือทั้งคู่จะยอมให้เธอโบยบินออกสู่โลกกว้างได้อย่างไรนี้แหละ ลำพังแค่เธอขอไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน พ่อกับแม่ยังขับรถตามไปทั้งๆ ที่เธอก็อายุยี่สิบห้าแล้ว

“คุณหนูมีโอกาสได้เป็นนักเขียนชื่อดังเลยนะ หนังสือของคุณหนูประสบความสำเร็จอย่างท่วมท้นภายในช่วงเวลาจากนี้ไปอีกแค่ปีเดียว” แม่หมอบอกพลางหงายฝ่ามือใหม่ “แต่...คุณหนูจะต้องออกเดินทาง ออกไปอยู่ที่ไหนสักแห่งก็ได้ที่ไม่ใช่กรุงเทพฯ”

นักเขียนชื่อดัง? หนังสือจะประสบความสำเร็จท่วมท้น? แต่ต้องออกไปให้ไกลจากกรุงเทพฯ ปัญหามันอยู่ตรงประโยคสุดท้ายนี้แหละ

แม่หมอบีบฝ่ามืออีกใบขึ้นมา หลังจากอ่านไปอยู่ครู่หนึ่ง แกกักริบพูดด้วยน้ำเสียงยินดีเหมือนผู้ชนะ

“นี่ไง เป็นอย่างที่แม่หมอบูตจริงๆ การออกไปสู่โลกภายนอกครั้งนี้คุณหนูจะพบเนื้อคู่ด้วยนะ”

“หนูจะเจอเนื้อคู่แล้วหรือคะ!” ดวงตาเหมือนแมวเบิกกว้างขึ้นอีกหลายเท่า “เขาเป็นใครคะ หล่อไหม รวยไหม ทำงานอะไร”

“คู่ของคุณหนูอยู่ในแวดวงคนมีสี ถ้าไม่ใช่ทหารก็ตำรวจนี่ละคะ หน้าตาหล่อเหลาทีเดียวเชียว แต่เขาเป็นคนมีอดีตนะคะ”

กลางฟ้าเบ้าปากทำหน้าที่ “อ๊...คนมีอดีต แบบพ่อมายลูกติดอย่างนี้

เธอคะ”

“ไม่ขนาดนั้น แต่เขาเคยสูญเสียคนรักไปและเจ็บปวดแสนสาหัสจนปฏิเสธไม่ยอมมีความรักอีกครั้ง แต่ความน่ารัก บ๊องเบี้ยว และสดใสของคุณหนูจะทำให้เขาลืมอดีตได้ แล้วเขาจะรักคุณหนูมากเลยละ” แม่หมอวางไฟลงตรงหน้า “เขาคือรักแท้ที่นำความรักที่แสนอบอุ่นเข้ามาในชีวิต เขาจะเป็นดวงอาทิตย์ที่ส่องอยู่กลางฟ้าของคุณหนูเลยนะ”

ภาพบนหน้าไฟใบนั้นเป็นรูปดวงอาทิตย์ที่มีรัศมีเจิดจ้า บ่งบอกถึงชีวิตที่เต็มเปี่ยมด้วยความหวัง

‘ไฟดวงอาทิตย์’ เธอนึกภาพหนุ่มหล่อในเครื่องแบบผู้มีความหลังปวดร้าว และได้เธอไปเป็นผู้รักษาบาดแผลในใจแล้วเริ่มได้ไต่เต้าพลอตนิยายเรื่องใหม่ในหัว

แม่หมอเหลือไฟใบสุดท้ายในมือ แต่ยังไม่ยอมหยายหน้าไฟออกมา หล่อนพูดกับกลางฟ้าว่า “ไฟใบสุดท้ายนี้จะบอกเหตุการณ์สำคัญในอนาคตอันใกล้ที่จะส่งผลกระทบต่อชีวิตของคุณหนู ตั้งใจฟังนะคะ”

กลางฟ้ากลั่นใจรอฟังอย่างตื่นตื่น มองตามมือผอมเหี่ยวของแม่หมอที่พลิกหงายไฟขึ้นมาราวกับเฉลยแผ่นป้ายเกมโชว์ว่าจะแจ็กพอตแตกหรือไม่

‘ขอให้ไฟออกมาเป็นสิบเหรียญทอง เงินเป็นถุงเป็นถังด้วยเถอะเพียง!’ กลางฟ้าหลับตาอธิษฐาน

ไฟใบสุดท้ายถูกวางหงาย เป็นรูปดวงจันทร์เสี้ยวในวงกลมวงใหญ่ ใบหน้าจันทร์เสี้ยวนั้นดูประสงคร้ายเหมือนใบหน้าปีศาจ แม่หมอถึงกับหน้าถอดสี

“ก่อนที่จะสมหวังในความรัก จะมีอุปสรรคเข้ามาขัดขวางโดยผู้ชายคนหนึ่ง เขาจะเข้ามาพัวพันกับคุณหนู”

“เป็นรักสามเส้าเธอคะ”

“อาจใช่หรือไม่ใช่ก็ได้ แต่แม่หมอมองเห็นการหลอกลวงและความ

ตายด้วย”

“ฟังดูน่ากลัวจัง เขาจะลงหนูปะอย่างนั้นหรือเปล่า” กลางฟ้าทำหน้าสยง

หญิงชราสายหน้า “เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ดวงของคุณหนูยังไม่ถึงฆาตค่ะ แต่มันต้องเกี่ยวข้องกับความตายแน่นอน”

กลางฟ้าที่จ้องไฟดวงจันทร์เสี้ยวใบนั้น รวากับสามารถมองเห็นใบหน้าชายคนนั้นได้...ผู้ชายคนที่จะนำมาซึ่งการลอบลงและความตายนะเธอ คนที่มีชีวิตเรียบง่ายอย่างเธอจะเจอคนแบบนี้ได้อย่างไร

“ดวงชะตาคนเราเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ค่ะคุณหนู ขอให้โชคดี”

เมื่อกลางฟ้าออกมายืนนอกห้องพยากรณ์แล้ว เธอพยายามนึกบททวนไฟใบต่างๆ ที่แม่หมอบเปิดออกมาพร้อมคำพยากรณ์ แต่ภาพไฟที่ยังติดแน่นอยู่ในความทรงจำมีอยู่เพียงสองใบ

ไฟดวงอาทิตย์และไฟดวงจันทร์

สามเดือนต่อมา

ณ อาคารผู้โดยสารขาออกของท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ หญิงและชายวัยกลางคนคู่หนึ่งกับชายหนุ่มอีกคนกำลังยืนห้อมล้อมหญิงสาวตัวเล็กร่างบางที่มีหน้าตาน่ารักชุกชอนเหมือนแมว พวกเขาผลัดกันพูดบางอย่างและสวมกอดเธอครั้งแล้วครั้งเล่า หญิงวัยกลางคนที่น่าจะเป็นแม่หยิบกระดาศพิชชูขึ้นซึ้นน้ำตาเป็นระยะ ใครก็ตามที่เห็นย่อมต้องคิดว่าเป็นการส่งลูกสาวที่จะเดินทางไปยังดินแดนโพ้นทะเล

“ยายกลาง ไปถึงที่โน่นแล้วลูกจะต้องโทร. กลับมาที่บ้านทุกวัน ต้องออนไลน์ตลอดเวลา และถ่ายรูปที่ทำงานให้พ่อกับแม่ดูด้วย ถ้าออกไปไหนข้างนอก จะต้องเปิดเฟซใหม่ให้แม่รู้ความเคลื่อนไหวของลูกทุกครั้ง และจะต้องเช็กอินบอกตำแหน่งลูกให้แม่รู้ทุกครั้งที่อยู่นอกบ้าน...” เสียงของแม่สิ้นเครือระหว่างกำซับบางฟ้าเป็นรอบที่เท่าไรจำไม่ได้ ตรงลานหน้าจุด

เช็กอินฝั่งผู้โดยสารขาออก

“ลูกต้องสำรวจประตูบ้านทุกครั้งก่อนเข้าออก ห้ามลืมเด็ดขาด ไปถึงแล้วต้องติดกล็องวงจรปิดเป็นอย่างแรก เสร็จแล้วถ่ายรูปส่งมาให้พ่อดูด้วย” คนเป็นพ่อส่ายหัวต่อ

“โอ้ย...พ่อซะ แม่ซะ พ่อเถอะ” เสียงร้องอย่างอิดหนาระอาใจจากชายหนุ่มตัวโตที่หน้าตาเหมือนกลางฟ้าพูดชัด “นี่สิ่งเดียวกันอย่างกับว่ายายกลางกำลังจะย้ายไปอยู่ซีเรียอันแหละ นี่น้องไปแค่เชียงใหม่เองนะ”

“อย่าใช้คำว่า ‘แค่’ นะคะวัน น้องเคยออกต่างจังหวัดคนเดียวซะที่ไหน แล้วจะไม่ให้แม่เป็นห่วงได้ยังไง”

ว่าแล้วแม่ของกลางฟ้าก็ใช้กระดาษทิชชูซับน้ำตาอีกครั้ง กลางฟ้าหันไปสบตากับภูตะวันพี่ชาย แล้วต่างก็กลอกตาให้กัน

“พ่อคะ แม่คะ ไปถึงที่นั่นหนูต้องทำงาน ไม่ว่างทำทุกอย่างที่พ่อแม่ต้องการหรอกค่ะ แต่เอาเป็นว่าจะไลน์มาทุกวันอย่างแน่นอน รับเลยว่าทุกคนจะไม่รู้สึกเหมือนหนูไปอยู่ห่างไกลบ้าน แต่ขอร้องเถอะค่ะ แม่หยุดร้องให้สักที”

“แต่พ่อกับแม่จะไม่ได้กอดลูกและส่งลูกเข้านอนทุกคืนแล้วนะสิ” พ่อพูดบ้าง ทำเอาแม่ต้องปิดปากซะอื่น

ภูตะวันถึงกับตบหน้าผากดังฉาด “โอ๊ย! ปีนี้ยายกลางอายุสี่สิบห้าแล้วนะ พ่อกับแม่จะส่งมันเข้านอนไปจนถึงอายุเท่าไรครับเนี่ย!”

“ก็จนกว่าพ่อจะเข้าไปหอมหน้าผากลูกก่อนนอนไม่ได้ เพราะกลางแต่งงานไปแล้วไงละ” พ่อพูดเสียงเศร้าๆ

“บ้าเหอคุณ ฉะนั้นอย่ายอมให้ลูกแต่งงานหรอกนะ ผู้ชายคนนั้นเป็นใครมาจากไหน จู่ๆ จะเอายายกลางไปจากเราไม่ได้เด็ดขาด” แล้วแม่ก็หันไปพูดสีหน้าจริงจังกับกลางฟ้า “เบบี๋ของแม่ สัญญากับแม่ได้ไหมว่าไปที่นั่นแล้วอย่าเพิ่งรีบมีแฟนนะลูก ลูกต้องให้แม่ตรวจสอบคุณสมบัติก่อน เดี่ยวจะเข้าใจแบบที่ไอ้ชาติมันทำกับลูกอีก”

ตอนนี้กลางฟ้านี้กอดยากขึ้นเครื่องให้รู้แล้วรู้รอดไปเลย

“เพราะพ่อกับแม่ทำกับยายกลางเหมือนเป็นเด็กน้อยแบบนี้ไง มันถึงได้ไม่ทันคนจนถูกผู้ชายหลอกนี่ไงล่ะ” พี่ชายไว

“นี่แม่ก็ยอมปล่อยยายกลางไปอยู่ไกลถึงเชียงใหม่แล้วไง เข้าใจกันบ้างสิว่ามันต้องห่างกันเป็นธรรมดา เดียวสักวันแกก็จะมิลูก จะได้เข้าใจหัวอกคนเป็นพ่อเป็นแม่ว่ารู้สึกยังไงเวลาที่ลูกน้อยบินจากจริงไปแบบนี้” ว่าแล้วแม่ก็สะอื้นจนพูดต่อไม่ได้ พ่อต้องโอบไหล่แม่มากอดปลอบ

กลางฟ้าหันไปส่ายหน้ากับภู่ตะวันเป็นเชิงว่าหยุดเถียงพ่อกับแม่เถอะ พี่ชายของเธอถอนหายใจพร้อมกับส่ายหน้าแรงๆ แต่แล้วบางอย่างก็สะดุด สายตาเขาจ้องต้องชะงักงันข้ามไหล่พ่อ มองไปยังคนที่กำลังเดินตรงเข้ามา “นั่นวิฐุมมาแล้ว”

สมาชิกครอบครัวอัศวราหันไปมองตามเสียงของภู่ตะวัน เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงสง่าผ่าเผยในชุดสูทสีดำประหนึ่งสายลับในจอโทรทัศน์ ชุดสีดำทั้งตัวยิ่งขับเน้นให้หุ่นสูง ไหล่กว้าง และแข้งขายาวเพรียวดูโดดเด่นสะดุดตา ผมสีดำถูกหวีเสยขึ้นยอดโคร่งหน้าหล่อคมเข้มราวกับนายแบบอิตาลี จนผู้คนละแวกนั้นหันไปมองตาม

เขาเดินเคียงคู่มากับหญิงสาวที่แต่งตัวคล้ายกัน แต่เป็นชุดสูทกับกระโปรงแทนที่จะเป็นกางเกง ใบหน้าของเธอสวยคมและโหนกแก้มสูง รวบผมเป็นหางม้าดูคล่องแคล่ว เรือนร่างงดงามที่มีส่วนโค้งเว้าราวกับนาฬิกาทรายก้าวเป็นจังหวะเดียวกับก้าวยาวๆ ของชายหนุ่มที่เดินมาด้วยกัน

เมื่อสองหนุ่มสาวเดินมาถึงใกล้ครอบครัวอัศวรา ชายหนุ่มก็ยกมือไหว้พ่อแม่ของกลางฟ้าทันที

“คุณพ่อคุณแม่ครับ” เขายิ้มกว้างทักทายด้วยน้ำเสียงกันเอง ผิดจากท่าทางเคร่งขรึมของเขา “คิดถึงจังเลยครับ ทุกคนสบายดีหรือเปล่า”

“วิฐู!” แม่ของกลางฟ้ากางแขนออกเพื่อให้ชายหนุ่มตัวโตโอบกอดมาออดอย่างสนิทสนม “แม่คิดถึงวิฐูจังเลย ไม่ได้เจอกันหลายปี กลายเป็น

หนุ่มหล่อสะอิดสะอ่องไปแล้วนะลูก”

“ได้เป็นสาวรวิตรอยู่ที่เชียงใหม่ซะด้วย เก่งจริงนะวิฐู” พ่อตอบไหล่ชายหนุ่มรูปหล่อแรงๆ

วิฐูผละจากอ้อมกอดของแม่ เพื่อขยับตัวเข้ามาให้พ่อลูบศีรษะอย่างรักใคร่

ภูตะวันขยับไหล่เพื่อนรักแรงๆ “เฮ้ย วิฐู ขอบใจมากเลยวะที่อุตสาห์บินลงมารับยายกลางถึงกรุงเทพฯ ขอโทษที่ต้องรบกวนเนาะ”

“เรื่องเล็กน่า นิ่งเครื่องบินจากเชียงใหม่แค่ชั่วโมงเดียวเอง” แล้วเขาก็หันไปทางห้องสาวตัวเล็กที่ยืนยิ้มแฉ่งอยู่ข้างๆ สายตาที่มองเธอเต็มไปด้วยความรักใคร่และอ่อนโยน

“ว่าไง ยายเขี่ยกของพี่ เธอนี้ไม่ได้ตัวโตขึ้นจากเมื่อก่อนเลยนะ” วิฐูพูดพลางโอบกอดกลางฟ้าจางร่างเล็กๆ หายเข้าไปในอ้อมแขนกว้าง

หญิงสาวหัวเราะเสียงใส “พี่วิฐูก็! ไม่เจอกันนานขนาดนี้ ยังล้อกลางเรื่องเดิมไม่เลิกเลยนะ”

“เอาน่า ถึงแม่จะเตี้ยเท่าเดิม แต่ความสวยเปลี่ยนไปมากเลยนะ ผมยาวแบบนี้เหมาะกับกลางมาก” วิฐูถอยออกมามองหญิงสาว พูดพลางจับปลายผมยาวที่ตัดเป็นลอนคลายๆ ขึ้นมาแล้วปล่อยให้ทั้งตัวสรวลกลางอากาศ แล้วกวาดมองลงมาที่เสื้อผ้าฝ้ายสีขาวยาวคอปกกว้างอวดไหล่ปลาร้า เนื้อผ้าฉลุสวยคลายหวานกับกางเกงยีน

“เด็กน้อยของพี่ เธอโตเป็นสาวแล้วจริงๆ”

กลางฟ้ามองชายหนุ่มที่เป็นเสมือนพี่ชายอีกคน ใบหน้าอ่อนโยนที่มีรอยยิ้มตลอดเวลาของเขาไม่เปลี่ยนแปลงจากสมัยที่เขายังเป็นหนุ่มนักเรียนนายร้อยร่วมรุ่นกับภูตะวัน แต่ที่เปลี่ยนไปก็คืออายุที่เพิ่มขึ้นกลับทำให้เขาดูเปี่ยมด้วยเสน่ห์แบบผู้ใหญ่เต็มตัว รวมถึงหุ่นที่เคยผอมเียงอย่างกับเสาไฟฟ้า บัดนี้มีกล้ามเนื้อเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นลำต้น

ความสูงที่เป็นเอกลักษณ์โดดเด่นถึง ๑๙๐ เซนติเมตร ทำให้วิฐูมอง

ใครก็ตามเล็กไปหมด โดยเฉพาะยายเบ๊ยกของเธอ อันที่จริงเธอก็ไม่ได้ตั้ยขนาดนั้น กลางฟ้าสูง ๑๖๐ เซนติเมตร ไม่ถึงกับตัวเล็ก แต่เวลายืนเทียบ กับวิฐแล้วก็ไม่แปลกที่เขาเรียกเธออย่างนั้น

“ตั้งแต่พี่วิฐไปรับราชการอยู่เชียงใหม่ก็ไม่มาหาเราที่บ้านอีกเลย หรือว่ามัวแต่มีแฟนคะ” กลางฟ้ามองผ่านวิฐไปยังหญิงสาวที่ยืนอยู่ข้างหลัง เขาทำท่าหนักขึ้นได้ ก่อนจะหันไปหาหญิงสาวที่มาด้วยกันซึ่งแยกไปยืนห่างจากวงสนทนา

“เอ่อ...อาท มานี่ลี” เขาหันไปเรียกหญิงสาวหน้าตาสะสวยให้เดินเข้ามา รวบรวม “นี่พ่อแม่ของภูตะวัน เพื่อนรักของผมที่จบนายร้อยตำรวจมาด้วยกัน และนี่คือกลางฟ้า น้องสาวคนละพ่อคนละแม่ของผม”

ประโยคหลังนั้นเขาพูดติดตลก แต่บ่งบอกถึงความสนิทสนมเป็นอย่างดี หญิงสาวคนนั้นยกมือไหว้ทุกคน แล้วหันมาส่งยิ้มดีให้กลางฟ้า

“นี่คืออาทิตยา เรียกว่าอาทก็ได้ เป็นผู้ช่วยผมที่ศูนย์ปฏิบัติการวิจัยครับ”

ภูตะวันรีบกระซิบข้างของเพื่อนทันที “เฮ้ย มีแฟนสวยขนาดนี้ ไม่เห็นเคยบอกกันมั่งเลยนะวิฐ”

“ไม่ใช่แฟน” วิฐกระซิบกระซาบ สีหน้าดูออกทันทีว่ากระอักกระอ่วน “อาทกับฉันเป็นแค่ผู้ร่วมงานเท่านั้นจริงๆ”

ก่อนที่ภูตะวันจะแซวเพื่อนต่อ วิฐก็รีบโพล่งออกมาเหมือนเป็นการตัดบท “เอ่อ คุณพ่อคุณแม่ครับ ผมมีข่าวดีจะบอก บ้านเช่าหลังที่อยู่เยื้องกับบ้านของผม ในที่สุดเจ้าของก็ยอมปล่อยให้เช่าแล้วนะครับ ผมก็เลยติดต่อเช่าบ้านหลังนั้นให้กลางแล้ว น้องจะได้อยู่ใกล้ๆ ใกล้ๆ ตาผม”

แม่ทำหน้าที่โล่งอก “ถ้าอย่างนั้นก็ค่อยเบาใจ แม่ฝากน้องด้วยนะวิฐ ช่วยดูที่ว่ายากกลางล็อกบ้านทุกวันหรือเปล่า”

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะดูแลกลางอย่างดีแน่นอน” เขาหันไปพยักหน้าให้กลางฟ้า “ไปกันเถอะกลาง ได้เวลาขึ้นเครื่องแล้ว”

“เดี๋ยวก่อน กลาง” พ่อติงกลางฟ้าไว้แล้วลากกลับมาให้หันมาเผชิญหน้า “สัญญาของเราคืออะไร ไหนท่องให้พ่อฟังก่อน”

หญิงสาวถอนหายใจแรงๆ อย่างเบือหน่ายเต็มทน “หนูสัญญาว่าจะไม่ทำเรื่องที่สุดเสี่ยงต่ออันตรายทุกชนิด หนูจะไม่ก่อเรื่องที่ทำให้พ่อกับแม่ต้องเป็นห่วง หนูจะเชื่อฟังพี่วิฐเสมือนเป็นผู้ปกครองของหนู และถ้าหากฝ่าฝืนคำสัญญา หนูยินดีให้พี่วิฐส่งกลับบ้าน จบนะคะ”

แต่หลังจากนั้นก็เชื่อว่าจบเพียงเท่านั้น กว่าวิฐจะพากองฟ้าไปขึ้นเครื่องได้ ก็ต้องรอคอยครอบครัวอัครารำลากสาวคนเล็กอยู่อีกเกือบยี่สิบนาที ตอนทีกลางฟ้าเดินเข้าไปในห้องผู้โดยสารขาออก เธอจึงถอนหายใจโล่งอก ในที่สุดเธอก็หลุดออกมาจากอ้อมอกอันแสนอบอุ่นระอุของพ่อแม่ได้สักที

เครื่องบินภายในประเทศพุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า หญิงสาวมองผ่านช่องหน้าต่างไปยังท้องฟ้าสีฟ้าใส รู้สึกได้ว่าความหวังใหม่กำลังรอคอยเธออยู่ที่ไหนสักแห่ง แม่ไม่รู้ว่าต่อจากนี้ชีวิตจะเผชิญกับอะไร แต่ความเชื่อมั่นเล็กๆ ทำให้เธอสัมผัสได้ว่าสิ่งดีๆ กำลังจะเริ่มต้น แม่จะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งในคำทำนายของแม่หมด แต่คำพูดประโยคหนึ่งที่จำฝังอยู่ในใจมากที่สุดก็คือ ถึงเวลาแล้วที่เธอจะต้องบินออกจากรังอันอบอุ่นของพ่อแม่และใช้ชีวิตตามทางของตัวเองสักที

“พี่แปลกใจเธอมากเลยนะ ยายกลาง นึกยังงี้ถึงได้มาเป็นครูสอนเด็กประถมได้” วิฐเอ่ยมาจากที่นั่งข้างๆ ที่อยู่อีกแถวหนึ่งบนเครื่องบิน คำถามของเขาปลุกให้เธอตื่นจากภวังค์ “สมัยก่อนตอนที่มาหาไอ้ตะวันที่บ้านที่ไร จะต้องเห็นเธอก้มหน้าก้มตาพิมพ์อะไรยุกยิกทั้งวัน นึกว่ากลางจะลงเอยด้วยการเป็นนักเขียนซะอีก”

“กลางก็ยังเขียนหนังสืออยู่เหมือนเดิมค่ะพี่วิฐ แต่ระหว่างที่ยังเขียนไม่เสร็จ กลางอยากหางานสักอย่างทำเลี้ยงตัวเองไปด้วยค่ะ”

หลังจากที่ตัดสินใจได้แล้วว่าจะต้องออกไปเผชิญโลกภายนอกตามคำแนะนำของหมอดู เธอก็ตระหนักได้ถึงความจริงข้อหนึ่งว่า ถ้าจะอยู่ด้วยลำแข้งของตัวเองให้ได้ เธอต้องมึนงานทำระหว่างวิ่งไล่ตามความฝันที่จะเป็นนักเขียน เธอใช้เวลาติดต่อกับเพื่อนฝูงเก่าแก่อยู่พักใหญ่ๆ จนในที่สุดก็ได้งานเป็นครูสอนในโรงเรียนประถมแห่งหนึ่งที่จังหวัดเชียงใหม่

“พี่ครูเคยเห็นโรงเรียนที่กลางจะไปสอนหนังสือหรือยังคะ หน้าตาเป็นยังไงบ้าง” หญิงสาวนั้นก็ขี้นได้จึงถามอย่างตื่นเต้น

“โรงเรียนประถมกลอรินั้นนะเธอ สวยมาก อย่างกับโรงเรียนที่ต่างประเทศเลย เป็นโรงเรียนสองภาษาชื่อดังของเชียงใหม่ เห็นมีแต่เด็กกรวยๆ ไปเรียนทั้งนั้น กลางไปสมัครเป็นครูที่นั่นได้ยังไง”

เธอยืนตัวข้ามทางเดินตรงกลางลำเครื่องบิน ทำท่าเหมือนกระซิบบอกความลับ

“ผู้อำนวยการดาวรุ่งเป็นเพื่อนสมัยเรียนมอปลายของกลางเอง พ่อของเธอเปิดโรงเรียนนี้ให้เธอบริหารจัดการ และกำลังต้องการครูสอนวิชาวิทยาศาสตร์อยู่พอดี กลางก็เลยอาศัยความสนิทสนมส่วนตัวนิดหน่อยของานเพื่อน ก็เลยบังเอิญได้งานนะคะ”

“จบด้วยคะแนนเกียรตินิยมอันดับหนึ่ง ไม่เรียกว่าบังเอิญหรอก” วิฐมองเธออย่างเคร่งขรึมจริงจัง “อีกหน่อยพี่ต้องเรียกเธอว่าครูกลางฟ้าแล้วสิ”

“ดาวรุ่งบอกว่าที่โรงเรียนมีครูฝรั่งกับเด็กลูกครึ่งเยอะ ก็เลยให้กลางคิดชื่อภาษาอังกฤษไว้ กลางตั้งใจว่าจะใช้ชื่อครูชั้นนี้คะ”

“ครูชั้นนี้” วิฐยิ้ม “ชื่อน่ารักเหมาะกับเธอดีนะ”

“น้องกลาง แลกที่กับพี่ใหม่ จะได้นั่งคุยกับสารวัตรสบายๆ” อาทิตยาที่นั่งข้างวิฐยิ้มหน้าต่างอีกพัก ยื่นหน้าออกมาร้องถามหลังจากเห็นสองคนกระซิบกันข้ามทางเดินมาพักหนึ่งแล้ว

กลางฟ้ายื่นหน้าไปตอบอาทิตยาบ้าง “ไม่เป็นไรค่ะพี่อาท พี่วิฐนั่งข้างๆ กลางไม่ได้หรอกค่ะ พี่เขาขี้รำคาญคนอยู่ไม่สุข”

เธอปฏิเสธแบบที่เล่นที่จริง เพราะสัมผัสความรู้สึกแปลกๆ ระหว่างหนุ่มสาวคู่นี้ได้ตั้งแต่ที่สนามบินแล้ว ดูเหมือนว่าสองคนนี้มีปฏิริยาเคมีบางอย่างต่อกัน เธอสงสัยว่าพี่ชายสุดหล่อคนนี้น่าลี้ภัยแอบปลุกตื้นรักกับหญิงสาวสวยมาดขрімคนนี้อยู่หรือเปล่า

“เดี๋ยวพอเครื่องลงแล้ว คุณกลับซีซียูไปก่อน ผมจะพากลางฟ้าไปส่งที่บ้าน” วิฑูหันไปพูดกับอาทิตยา

หญิงสาวรับคำเบาๆ แล้วจากนั้นทั้งคู่ก็นั่งกันเงิบๆ กลางฟ้าจึงหันไปถามวิฑูอีกครั้ง “ซีซียูมันคืออะไรหรอคะ กลางได้ยินพี่วิฑูกับพี่ตะวันพูดกันตั้งแต่อยู่สนามบินแล้ว”

“ซีซียูเป็นคำย่อของ Counter Criminal Unit เป็นศูนย์ปฏิบัติการเพื่อต่อต้านและปราบปรามอาชญากรรมพิเศษที่ตั้งขึ้นเพื่อจับกุมพวกก่ออาชญากรรมผิดกฎหมาย เป็นหน่วยงานอิสระที่บริหารภายในด้วยตัวเอง และขึ้นตรงต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เนื่องจากชายแดนแถบนี้มีพวกแก๊งทำผิดกฎหมายคอยหลบหนีข้ามฝั่งไปทางลาวหรือพม่า ทั้งทางบกและทางน้ำ เราจึงต้องตั้งหน่วยงานนี้ขึ้นมาเพื่อตามกวาดล้างพวกมันไงล่ะ”

กลางฟ้าทำตาวาวด้วยความตื่นเต้น เพราะเคยมีแผนไว้ในใจว่าหากมีโอกาสจะเขียนหนังสือแนวสืบสวนอาชญากรรมสักเล่มหนึ่ง “ในเมื่อพี่วิฑูเป็นถึงสารวัตรของหน่วยซีซียู อย่างนี้กลางก็ขอเข้าไปหาข้อมูลสำหรับเขียนหนังสือได้สบายเลยสิคะ”

“เฮ้ย ได้ที่ไหนล่ะ ยายกลาง! นั่นสถานที่ทำงานนะ เธอเข้าไปเที่ยวหาข้อมูลเล่นๆ ไม่ได้หรอก” เขาหันมาขมวดคิ้วดูๆ ใส่เธอ “ที่ทำงานของพี่มีกฎกติกาเข้มงวดมาก กลางเองก็เถอะ ควรระวังเรื่อง...”

“สารวัตร อย่าดูน้องสิ” อาทิตยาเอื้อมมือไปแตะหลังมีอวิฑูเบาๆ เมื่อเห็นใบหน้าจ้อยๆ ของกลางฟ้า แต่แค่อดีตใจเดียว ต่างฝ่ายต่างก็ทำท่าเหมือนรู้ตัวแล้วหดมือกลับอย่างรวดเร็ว

จริงๆ แล้วกลางฟ้าไม่ได้รู้สึกใจเสียสักเท่าไรกับท่าทางเข้มงวดของ

วิฐู เธอรู้จักเขามากาน โดนดูจนชินเหมือนเขาเป็นพี่ชายอีกคน แต่ท่าทางแปลกๆ ของสองหนุ่มสาวนี่สิ ทำให้เธอสนใจมากกว่า

และสิ่งที่ทำให้กกลางฟ้าอดยิ้มไม่ได้ก็คือ ท่าที่เข้มงวดซึ่งขงของวิฐูได้ผ่อนคลายลงตามที่อาทิตยาปรามไว้ เขาเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นกันเองขึ้นเมื่อเล่าเรื่องการทำงานภายในหน่วยซีซียูให้เธอฟังจนเพลิน แล้วความคิดบางอย่างก็เริ่มเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เธอจะเขียนหนังสือเกี่ยวกับอาชญากรรมที่อ้างอิงจากข้อมูลจริงสักเล่ม โดยจะเขียนเป็นนิยายกึ่งสารคดีที่เกี่ยวกับการทำงานของตำรวจในสถานการณ์การทำงานจริงๆ ยิ่งได้อยู่ใกล้ชิดกับวิฐู ก็น่าจะได้เข้าถึงข้อมูลได้ง่ายขึ้น เธอฉวยสมุดโน้ตขึ้นมาแล้วจดข้อมูลที่ได้ฟังจากวิฐูทันที จนกระทั่งมีเสียงประกาศภายในเครื่องว่าอีกไม่กี่นาทีก็ถึงเชียงใหม่แล้ว

ในที่สุดก็ถึงสักที...จุดหมายปลายทางแห่งฝันของเธอ

๒

หนึ่งเดือนต่อมา

เลนส์ซูมสีขาวยุติขึ้นมาจากยอดพุ่มไม้กลางป่าในยามบ่าย เสียงพีคๆ ของระบบปรับความคมชัดอัตโนมัติตั้งเป็นจังหวะสามครั้ง แล้วนิ้วเรียวที่เคลือบปลายเล็บด้วยสีชมพูก็กดลงบนชัตเตอร์ ตามมาด้วยเสียงรัวติ๊ดๆ กัน

กลางฟ้าลดกล้องถ่ายรูปที่ห้อยอยู่ที่คอลงจากใบหน้า ดวงตากกลมโตที่ห่างตาซึ่งขึ้นนิดๆ เหมือนตาแมวเป็นประกายด้วยความตื่นเต้น เมื่อรูปที่เพ็งบันทึกไปเมื่อไม่กี่วันทีก่อนปรากฏบนหน้าจอขนาดเล็ก

คุณพระ! นี่มันโกดังกลางป่าอย่างที่ ‘แหล่งข้อมูลลับ’ ของเธอบอกไว้จริงๆ ด้วย

หญิงสาวยกกล้องขึ้นทาบนัยน์ตาอีกครั้ง มองผ่านช่องเล็งภาพของกล้องถ่ายรูปแล้วเห็นเป็นสิ่งที่ปลูกสร้างหน้าตาเหมือนโรงเรือนชั่วคราวหลังคาสังกะสีและไม่มีหน้าต่าง แม้ว่าหน้าต่างดูห่างไกลจากคำว่า ‘โกดัง’ แต่พิกัดตามที่ระบุในกฎเกิลแมปคือตรงนี้พอดี และที่สำคัญมันคือสิ่งปลูกสร้าง

ที่ไม่ควรมาอยู่กลางป่าแถบนี้ได้เลย ทำให้สงสัยว่าใครสร้างเพิงนี้ขึ้นมาและสร้างเพื่อเก็บอะไร

หรือว่าจะเป็น...ของผิดกฎหมายอะไรสักอย่าง!

หญิงสาวกดชัตเตอร์อีกหลายครั้ง เก็บภาพใกล้และไกลของโกดังจนพอใจ ก่อนเบนกล้องไปทางขวาเพื่อมองหาสิ่งน่าสนใจอื่น กล้องจับภาพได้เลื่อนรางผ่านเลนส์คล้ายใบหน้าของคน เธอจึงกดปุ่มปรับความคมชัดอัตโนมัติ แล้วภาพฟุ้งฝันขมุกขมัวก็เริ่มก่อตัวเป็นใบหน้าคมคายของชายหนุ่มคนหนึ่ง สิ่งแรกที่สะดุดสายตาของเธอทันทีก็คือดวงตาของเขา

อู๊ย! ผู้ชายอะไรขนตาอนชะมัด

ดวงตาคมกริบของเขากำลังหริ่สู้แสงแดดจ้ายามบ่ายจัดจนหัวคิวเข้มแทบชนกัน ขนตาบนที่ยาวงอนยามหลุบลงมาเกือบแตะถึงผิวใต้ตา ริมฝีปากบนเป็นกระจับเข็กซีเผยอขึ้นนิดๆ เหมือนพวกนายแบบ คางแข็งแรงบึกบึน มีหนวดรำไรวนผิวสีแทน

กลางฟ้ากดชัตเตอร์ไปก็ครั้งจำไม่ได้แล้ว

หญิงสาวเผลอมองสำรวจผ่านเลนส์กล้องถ่ายรูปไปตามลำคอ เลื้อยขีดผ้าเดนิมปลดกระดุมลงมาถึงเม็ดที่สาม เห็นแผงอกแน่นซ่อนอยู่ใต้ผ้า ผิวที่ลำคอเป็นสีแทนเช่นเดียวกับผิวหน้า

กลางฟ้าเผลอกลืนน้ำลายดังเอือก...หมอนี่เป็นนายแบบหรือเปล่านะ กลางป่าแบบนี้ไม่น่ามีคนหน้าตาดีขนาดนี้มาเดินเล่น หรือว่าแถวนี้กำลังมีงานถ่ายแบบอะไรหรือเปล่า

เธอเบนกล้องไปทางซ้ายบ้าง แต่สิ่งที่เห็นผ่านเลนส์มีเพียงธรรมชาติของป่าไม้เขียวกับกิ่งแห้งๆ สีน้ำตาลของต้นไม้ ไม่ปรากฏว่ามีคนกำลังตั้งกล้อง ยกแผ่นสะท้อนแสง หรือทำอะไรใดเกี่ยวกับการถ่ายภาพอยู่บริเวณนี้เลย เธอเบนกล้องกลับไปทางเก่า แต่ผู้ชายคนนั้นหายไปเสียแล้ว

อยู่ดีๆ ภาพที่มองผ่านเลนส์ก็กลายเป็นสีดำสนิทจนเธอสะดุ้ง เมื่อลดกล้องลงมาดูว่ามีอะไรผิดปกติ ก็เห็นว่าเป็นเพราะมือของใครบางคนทา

ปิดเลนส์ เรอมองตามมือข้างนั้นด้วยความประหลาดใจ มือใหญ่นั้นเป็นมือของผู้ชาย ผิวที่มือจนถึงแขนเป็นสีแดงเก๋ริยมแดด นาฬิกาข้อมือสีดำทรงบิกบี้นรัดอยู่รอบข้อแข็งแรง เส้นเอ็นโปนบนหลังมือเห็นเด่นชัด

“อะ...อะไรนะ...” เธอพูดตะกุกตะกัก เบนสายตามองตามกล้องของตัวเองไปที่เจ้าของมือ

คนที่ยืนอยู่ข้างๆ คือชายหนุ่มเจ้าของดวงตาคู่สวยคนนั้น ปีกหมวกเก็บปีกดึงลงมาจนงาหมวกปกปิดใบหน้า แต่ยังพอเห็นดวงตาเป็นประกายที่กำลังจ้องเธออยู่ ริมฝีปากแดงเรื่อตัดกับผิวหนังสีแทน

“เมื่อก็ถ่ายอะไร” เขาถามเสียงหัวเราะ

เวรแล้ว...เขาเห็นหรือว่าเธอแอบถ่ายใบหน้าของเขา

หญิงสาวสวนกลับด้วยน้ำเสียงหัวเราะไม่แพ้กัน “คุณเป็นใคร”

เธอขยับกล้องให้พ้นจากมือของเขาแต่ยังคงจ้องไปยังหุ่นสูงที่อยู่ห่างออกไปแต่ไม่ก็ฟูตอย่างหวาดระแวง ไหล่กว้างของเขาบังแสงแดดที่ส่องมาจากทางด้านข้างจนเหมือนอยู่ใต้ร่มเงา

“นี่เป็นเซตพื้นที่ส่วนตัว คุณเข้ามาได้อย่างไร” ชายหนุ่มไม่ตอบคำถามของเธอ

“ฉันชื่อซันนี่ เป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนประถมกมลอรีย์ในเมือง ฉันมาถ่ายรูปแมลงเพื่อเป็นสื่อในการเรียนการสอนนะ”

กลางฟ้ากวาดตาลำรวจชายแปลกหน้า กางเกงยีนกับเสื้อยืดผ้าเนื้อดี และดูทันสมัยอย่างคนในเมืองโล่ ท่าทางไม่น่าใช่ชาวบ้านชาวไร่ธรรมดา ผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นคนในพื้นที่ อาจเป็นเจ้าของพื้นที่ หรือว่า...คนจากโกดังนั้น!

“แต่ถ่ายรูปแมลงต้องเข้ามากลางป่าลึกขนาดนี้เชียวะ”

“แหม คุณก็ ในป่านี้แหละระบบนิเวศสมบูรณ์ที่สุดแล้ว มาที่นี้ที่เดียวเราจะเห็นตั้งแต่ผีเสื้อผสมพันธุ์กันจนวางไข่ จากนั้นก็ฟักตัวกลายเป็นหนอน จากนั้นหนอนก็จะกินใบไม้จนตัวอ้วน แล้วก็กลายเป็น...”

ผู้ชายคนนั้นยกแขนข้างหนึ่งขึ้นทำสะโพก ชายเสื้อเซ็ดแหวกออก โดยไม่ตั้งใจ ทำให้เห็นวัตถุสีเงินบางอย่างแวบๆ อยู่ที่ขอบกางเกงของเขา กลางฟ้ากลั่นใจเมื่อเห็นว่านั่นคือปืน ทำไม่ได้เสียแล้ว เธอควรรีบไปจากที่นี่ ดีกว่า

“เอ่อ...ถ้าคุณไม่มีธุระอะไร ฉันขอตัวก่อนละ ได้เวลากลับโรงเรียนแล้ว”

กลางฟ้าพูดจบก็หันหลังเตรียมจะเดินหนี แต่ชายหนุ่มก้าวเข้ามาขวางหน้า

“เดี๋ยว อย่าเพิ่งไป ขอดูหน่อยว่าเมื่อกี้คุณถ่ายรูปอะไร” เขาเอื้อมมือคล้ำแดดไปที่กล้อง

กลางฟ้ารีบขยับตัวเอากลับหนี “เฮ้ย อะไรกัน จู่ๆ มาขอดูกล้องคนอื่นได้ไงล่ะ...”

วินาทีนั้น เสียงดังเพียวเหมือนมีบางอย่างแล่นผ่านด้วยความเร็วสูง จนมองไม่เห็นก็ดังขึ้น มันดังพร้อมกับที่ร่างใหญ่ของผู้ชายคนนั้นพุ่งตัวโถมเข้ามาอย่างรวดเร็ว

ทุกอย่างเกิดขึ้นภายในเวลาชั่วพริบตา กว่าที่หญิงสาวจะรู้ว่ากำลังพิงตันไม้ใหญ่ โดยมีผู้ชายตัวโตทาบประกบติดตัวก็ผ่านไปหลายวินาทีแล้ว ใบหน้าชายหนุ่มลอยอยู่เหนือดวงตาห่างออกไปแค่ไม่กี่นิ้วจนมองเห็นขนตาหนาเป็นแพ...

หญิงสาวเผลอมองขนตาองของเขapelินไปหลายอึดใจ ก่อนที่สมองจะสั่งให้ลำคอเค้นเสียงร้องออกมา

“กรี๊ดดด! ทำอะไรนะ อีตาบ้า!” สองมือกำเป็นหมัดทุบใส่อกเขา

“เฮ้ย! ตะโกนทำไม! อยากตายหรือ!” เขาจ่อนิ้วที่ริมฝีปากเล็กๆ

สีชมพู พลังกระชิบเสียงเซียว

ดวงตาของกลางฟ้าเบิกโพลงเมื่อนิ้วของเขากดแนบที่ริมฝีปาก

“ปละ...ปล่อยฉันนะ!” เธอพยายามแหกปากร้อง แต่คราวนี้เขาแบมือ

แล้วทาบปิดปากเธอเสียดสีทลเลย

“ปิดโธ! อย่าส่งเสียงดังสิ เดียวมันก็รู้หรือ!”

ผู้ชายที่เบียดอยู่ที่ด้านหน้าตัวเธอกระซิบร้อนรน ใบหน้ายั้งโง่เงาตมจกกลางฟ้าไม่รู้ว่าตกใจกับอะไรมากกว่ากัน ระหว่างเสียงที่น่าจะเป็นเสียงปิ่น กับชายแปลกหน้าหน้าตาดีที่กำลังแนบชิดเธออย่างกับแซนด์วิช หลังจากตะลึงได้สักพัก กลางฟ้าถึงนึกได้ว่าต้องทำอะไร เธอยกเท้าขึ้นกระแทบไล่หลังเท้าของเธออย่างแรง

เขาร้องลั่นออกมา พร้อมกับที่เสียงหนึ่งดังแหวกอากาศอย่างรวดเร็วเพี้ยว!

มันคือเสียงปิ่นอีกนัด คราวนี้ดังไกลเข้ามาราวกับคนยิงอยู่แค่หลังพุ่มไม้เนือง...

“ตายละเข้ย! รีบไปจากที่นี่เร็ว” ชายหนุ่มฉวยต้นแขนกลางฟ้า พร้อมกับออกแรงจุดเธอออกห่างจากต้นไม้ใหญ่แล้วเริ่มออกวิ่งราวกับลมไปแล้วว่าเพิ่งถูกเธอกระแทบ

เสียงปิ่นดังมาจากข้างหลังติดกันหลายนัด กลางฟ้าอุดหูร้องกรี๊ดลั่นระหว่างวิ่งตามเขาไป ไม่สนแล้วว่าเมื่อครู่ผู้ชายคนนีโถมตัวเข้ามาประชิดจนแทบโอบเธอเข้าไปในวงแขนแล้ว เพราะความตายที่อยู่แค่เส้นยาแดงผ่าแปดนี้น่ากลัวกว่าเขาตั้งเยอะ

เขาจุดแขนข้างหนึ่งของกลางฟ้าแล้วพาเธอวิ่งราวกับนักวิ่งลมกรดไปตลอดทาง ผ่านกิ่งไม้ต้นแล้วต้นเล่าจนรู้สึกเหมือนถูกฟาดไปตลอดทาง แต่ตอนนี้ไม่มีอะไรน่ากลัวเท่าเสียงปิ่นที่ดังไล่หลังมาแล้ว

“ขึ้นรถ!”

ผู้ชายคนนั้นตะโกนบอกเมื่อมาถึงรถไฟร์วีลสีแดงที่จอดอยู่ใต้ต้นไม้ เขาเปิดประตูได้ก็ขึ้นไปนั่งหลังพวงมาลัยอย่างคล่องแคล่ว กลางฟ้ากระโจนขึ้นรถตามมาติดๆ จากนั้นรถก็กระชากตัวออกไปอย่างรวดเร็วจนกลางฟ้าหน้าคะมำเกือบเสียดหลัก หลังจากออกตัวได้เพียงไม่กี่อึดใจ เสียงกระสุนอีกนัด

หนึ่งก็วิ่งฝ่าอากาศเข้ามาโดนท้ายรถดั่งปัง

“กรี๊ดดด!” กลางฟ้าอูดหูตัวเองแต่กลับส่งเสียงร้องลั่นสนั่นรถจน
ผู้ชายสวมหมวกเก็บที่ซัปรถอยู่ต้องหันมาถลิ่งตาใส่

“โอ๊ย! คุณ! ร้องเบาๆ หน่อยได้ไหม! ผมไม่มีสมาธิซัปรถแล้ว!” เขา
ตะเบ็งเสียงโหดห้าว

“คุณก็อย่าตะโกนสิ” กลางฟ้าหันไปแหวไล้คนขับ
เขาตะโกนพูดบางอย่างแข่งกับเสียงแหลมปรี๊ดของรถจนฟังไม่ออก
ว่าพูดอะไร

“ไม่ต้องพูดมาก! รีบๆ ขับไปได้ม๊ยะ!” เธอยกมือข้างหนึ่งตบต้นแขน
แน่นึ้กของเขาเร็วๆ เมื่อเห็นจากกระจกข้างรถว่ามีมอเตอร์ไซค์แล่นตามมา
อยู่ลิบๆ “มันตามมาแล้ว!”

ชายหนุ่มเหลือบมองกระจกส่องหลังแวบหนึ่ง มือข้างหนึ่งตบเปลี่ยน
เกียร์พร้อมกับร้องสั่ง

“จับแน่นๆ!”

เสียงเครื่องยนต์เมื่อถูกเร่งความเร็วดั่งแข่งกับเสียงร้องไห้ จากนั้น
รถก็พุ่งทะยานออกไปข้างหน้าราวกับติดปีก กลางฟ้าเหลือบมองตัวเลข
ดิจิทัลที่แผงควบคุมหน้ารถ เห็นการเปลี่ยนแปลงของตัวเลขที่ไต่ระดับเพิ่ม
ขึ้นอย่างรวดเร็วและไม่มีทีท่าว่าจะหยุด

“เดี๋ยวคุณ!...” กลางฟ้าเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง “จะเหยียบถึงสองร้อย
แล้วนะ!”

เขาไม่ตอบ เพียงเร่งเครื่องเพิ่มความเร็วขึ้นอีกระดับ แต่ถึงกระนั้นก็
ยังหนีไม่พ้นลูกกระสุนที่เจาะเข้าท้ายรถจนเสียงดั่งเป็นชุด

ปัง! ปัง! ปัง!

“กรี๊ด! กรี๊ด! กรี๊ด!”

ชายหนุ่มสบถอย่างหงุดหงิด แล้วหันมาถลิ่งตาใส่กลางฟ้า

“ฟังนะ ตอนนั้นผมต้องการสมาธิอย่างมาก อูดหูตัวเองซะแล้วหยุด

แหกปากลัทธิ เข้าใจใหม่!”

เธอยกมือขึ้นทาบปิดหูอย่างเงอะงะ และมองเขาคดเลื้อนกระຈก
อັตโนม้ตลิ่งด้วยความสงสัย

“เฮ้ย นั่นคุณจะทำอะไร!”

เขาไม่ตอบ เสียงเร่งเครื่องมอเตอร์ไซค์ดังโกล้เข้ามา ลมแรงพัด
กระหน้าเข้ามาทางหน้าต่างจนผมปลิวสยายเต็มใบหน้าของกลางฟ้า เธอเห็น
ชายหนุ่มจับพวงมาลัยด้วยมือซ้ายเพียงข้างเดียว มืออีกข้างล้วงเข้าไปใต้
เลื่อเซ็ตแล้วกระซอกบางอย่างออกมา

สิ่งที่เธอเห็นตอนอยู่ในป่าเมื่อลัทธิ บัดนี้มันอยู่ในมือของเขาแล้ว
กระบอกทรงกะทัดรัดสีเงินเปลี่ยนสีหน้าของชายคนนี่ให้กลายเป็นโหด
เหี้ยมเลือดเย็นภายในเวลาไม่กี่อึดใจ เขาชะโงกหน้าออกนอกหน้าต่าง หรีต
แล้วเล็งไปที่รถมอเตอร์ไซค์ที่บิ่งโกล้เข้ามา

กลางฟ้ากรี๊ดร้องลั่นเมื่อเขาระเบิดกระสุนออกไปราวห้าหกนัดติดๆ
กัน จากนั้นก็หุดตัวกลับเข้ามาแล้วกดปิดกระຈก

เขาโน้มตัวไปข้างหน้าจนติดพวงมาลัย กลางฟ้ามองตามและผลอ
มองหน้าห้องของเขาโดยไม่รู้ตัว ชายเลื่อเซ็ตรขึ้นจนเห็นขอบกางเกงใน
บ็อกเซอร์และซิกซ์แพ็คเป็นลอนสวยงาม ก่อนจะนึกได้ว่านี่คือสถานการณ์
เฉียดตายแล้วนึกดำตัวเองที่สายตาศุกชนผิตที่ผิตเวลา

เขาล้วงมือข้างหนึ่งไปที่กระเป๋ากางเกงหลังจนได้ของบางอย่าง
ติดมือออกมา นิ้วบิ่งกดกระบอกปืนครั้งหนึ่งแล้วแมกซินเปล่าก็ร่วงลงมา
ใส่หน้าตัก เขากะแทกแมกซินอันใหม่ใส่กระบอกปืนอย่างว่องไวแล้วกด
เปิดหน้าต่างอีกครั้ง ยื่นมือข้างที่ถือปืนออกไปนอกหน้าต่างและกระหน้าย้ง
ด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม

เสียงสาดกระสุนตอบโต้กันท่ามกลางความเร็วของรถที่คาดว่าแล่น
ไม่ต่ำกว่า ๑๘๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ถ้าเขาไม่ใช้มืออาชีพที่เก่งมากๆ ก็คง
เป็นคนกล้าบ้าบิ่นที่กำลังจะพาเธอไปตายพร้อมกันเขา

เสียงกระสุนเจาะตัวรถฟังกดูน่าสะพรึงกลัว จนกลางฟ้าต้องตะโกนถาม
แข่งกับเสียงอื้ออึงรอบตัว

“มันระดมยิงขนาดนี้ กระสุนมันจะเข้ามาโดนพวกเราเสียเปล่า!”

“ไม่ต้องห่วง รถผมกันกระสุน” เขาร้องตอบด้วยน้ำเสียงเบี่ยงด้วยความมั่นใจ และราวกับเป็นการยืนยันคำตอบของเขา ก็มีเสียงระเบิดดังขึ้นใต้ท้องรถ รถเอียงวูบตรงฝั่งที่เธอนั่งพร้อมกับเสียงซุกซลักเหมือนขึ้นชั้นส่วน
บางอย่างจะหลุดออกมา

“แต่ล้อมันไม่กันกระสุนนี่นา!” หญิงสาวหวีดร้องเสียงหลง

รถเริ่มบังคับไม่อยู่แล้ว เขาพยายามหักพวงมาลัยเพื่อไม่ให้เสียการควบคุม แต่รถก็ยังแฉลบออกนอกถนนไปเรื่อยๆ

“หอะไรรีดไว้แน่นๆ!” เขาตะโกนแข่งเสียงเร่งเครื่องยนต์ เสียงยาง
ปี้ๆ ที่บิดกับถนน สลับกับเสียงปืนดังรัวติดกันหลายนัด

กลางฟ้าหลับตาปี สองมือโหนที่จับเหนือประตูราวกับโหนรถไฟไฟฟ้า
แล้วซุกใบหน้ากับต้นแขน ในใจสวดมนต์ภาวนาทุกบทสวดเท่าที่นึกออก
เสียงต่างๆ รอบตัวตีกันซูลมุนจนเธอแยกแยะไม่ได้แล้วว่าเป็นเสียงอะไรบ้าง

ท่ามกลางเสียงระเบิดและเสียงกระสุนปืน เธอคิดว่าได้ยินเหมือน
เสียงโลหะกระแทกพื้นอย่างแรงตามมาด้วยเสียงเสียดสีและเสียงลั่น
ระเนระนาด

รถกระเด็นกระดอนขึ้นลงอย่างน่ากลัวจนกลางฟ้าเริ่มคลืนได้ มือของเธอหลุดจากราวจับ แล้วอยู่ดีๆ ก็มีร่างหนึ่งๆ ทาบทับบนตัวเธอก่อนที่จะตัว
รถจะกระแทกบางอย่างอย่างแรง เธอรับรู้ถึงแรงส่งที่พาร่างของเธอพุ่งออกไป
ไปด้านหน้า แต่มีร่างหนึ่งเข้ามาเป็นกันชนให้อีกที จนกระทั่งทุกอย่างหยุด
นิ่ง

เธอยังไม่ตาย...

เสียงหวอของรถตำรวจดังประสานเสียงกันไปตลอดถนนสายนั้น ไฟกะพริบฟ้าแดงหมุนตัวอยู่ข้างรถไฟร์วีสี่แดงที่หัวที่มลงไปในดงอ้อข้างทาง เจ้าหน้าที่สวมเครื่องแบบตำรวจประมาณห้านายช่วยดึงกลางฟ้าออกมาจากรถ ถัดออกไปราวร้อยเมตร รถมอเตอร์ไซค์บี๊กไบค์ล้มตะแคงอยู่กลางถนน เจ้าหน้าที่ฉุกเฉินกำลังนำร่างคนเจ็บขึ้นรถพยาบาล

กลางฟ้ายืนตัวลั่นอยู่ริมถนน มองชายหนุ่มที่ขับรถและควงปืนอย่างบ้าบิ่นและพาเธอหนีท่ากระสุนปืนออกมาจากรถอย่างทุลักทุเล แขนข้างขวาห้อยอยู่ข้างลำตัวอย่างผิดปกติ แล้วเธอก็นึกถึงร่างที่โถมเข้ามาทับวินาทีก่อนที่เธอจะพุ่งตกลงข้างทาง

ระหว่างที่กำลังยืนงงก็มีคนราวห้าหกคนกรูเข้ามาหาเธอพร้อมกับเสียงกดชัตเตอร์ถ่ายรูปเธอรัวๆ ตามมาด้วยเสียงร้องถาม

“เกิดอะไรขึ้นครับ! พอจะเล่าเหตุการณ์ได้ไหม! ใครยิงใครก่อน!”

กลางฟ้าอ้าปากหวอดด้วยความมึนงง กว่าจะนึกออกว่ากลุ่มคนตรงหน้าคือนักข่าว ชายหนุ่มนักชิ่งปืนโหดที่เพิ่งช่วยให้เธอรอดตายอย่างหวุดหวิดก็เดินเข้ามาแทรกกลางระหว่างเธอกับนักข่าว

“ห้ามทำข่าว กรุณาให้ความร่วมมือด้วยครับ” เขาพูดเสียงเข้มระหว่างก้าวเข้ามาบังกลางฟ้าและยกมือปิดกล้องของนักข่าว

นักข่าวร่างท้วมสวมแว่นคนหนึ่งเบียดคนอื่นๆ ออกมาพร้อมยื่นโทรศัพท์ที่เปิดโปรแกรมอัดเสียงมาจ่อใต้คางของชายหนุ่ม

“ผู้กองฯ คราวนี้ใช้พวก ‘องค์กรเตือนลับ’ หรือเปล่า”

“ไม่ทราบครับ และกรุณาฟังอีกครั้งให้เข้าใจ ตอนนี้อย่าอนุญาตให้ทำข่าวนะครับ”

ชายคนที่ถูกเรียกว่าผู้กองยกมือขึ้นเป็นสัญญาณเรียกให้เจ้าหน้าที่ตำรวจสองสามนายเข้ามาหาเขา แล้วพูดอะไรบางอย่างกับเจ้าหน้าที่กลุ่มนั้น ก่อนรูลงกลางฟ้าให้เดินห่างออกไปอีกทางพร้อมกับเขา

“คุณ” เขาหันมาพูดกับเธอ “ชื่อคุณชื่อนี้ใช่ไหม คุณต้องไปกับผม”

“ไปไหน แล้วทำไมต้องไปกับคุณ” กลางฟ้าสงสัย

เขาตั้งบางอย่างออกจากกระเป๋ากางเกงแล้วชี้ขึ้นตรงหน้าเธอ

“ผมคือร้อยตำรวจเอกมาริช อินทร์รัช เป็นฝ่ายปฏิบัติการของคุณย์ ป้องกันอาชญากรรมพิเศษ เมื่อสักครู่คุณเข้าไปในพื้นที่ส่วนที่เรากำลังเฝ้าระวังอยู่ ผมจำเป็นต้องเชิญคุณไปให้ปากคำที่หน่วยของเรา”

กลางฟ้าได้ยินแล้วหน้าเสียวทันที “ตำรวจเหอ ฉันไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย”

“ยังไม่ได้บอกว่าทำผิด แค่ขอความร่วมมือ คุณก็แค่ไปทำหน้าที่ของพลเมืองดีเท่านั้นเอง” ผู้กองหนุ่มเสียบบัตรประจำตัวกลับเข้าที่เดิม “ถ้าตรวจสอบแล้วไม่พบการกระทำความผิด เดี่ยวเราก็จะปล่อยคุณ”

“แต่ว่าฉันต้องกลับโรงเรียนนะ ฉันมีสอนตอนบ่ายสอง ถ้าไปไม่ทันเข้าชั้นเรียนนี่ถือว่าหนีการสอนเลยนะคุณ โทษหนักยิ่งกว่าเด็กหนีเรียนอีกอย่าให้ฉันต้องตกงานเลย งานที่นี้ยิ่งหาลำบากๆ อยู่...”

เขาพูดตัดบท “โห. บอกโรงเรียนสิว่าต้องไปโรงพัก”

“บ้าเหอคุณ โรงเรียนนี่กลัวเรื่องจาวโฉนเป็นข่าวหน้าหนึ่งที่สุดแล้วถ้าบอกว่าไปโรงพัก มีหวังได้โดนเชิญออกแน่ๆ”

“ไอ้หนุ่มก็ไม่ได้ ไอ้พี่ก็ไม่ได้ ตกกลางทำอะไรได้บ้าง เลือกลมาสักอย่างซิ” ผู้กองหนุ่มขมวดคิ้วแล้วกอดอกด้วยท่าทางหงุดหงิด “หรือจะให้ผมยื่นข้อหาไม่ให้ความร่วมมือแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ”

กลางฟ้านึกถึงผลที่ตามมา หากเขามีเรื่องกับตำรวจขึ้นมาจริงๆ พ่อกับแม่คงสั่งให้เธอลากระเป๋ากลับบ้านทันที หลังจากซึ่งน้ำหนักใคร่ครวญผลได้ผลเสียสองฝั่งแล้ว เธอก็จำใจหยิบโทรศัพท์ออกมาแล้วส่งข้อความไปหาตำรวจ ผู้อำนวยการโรงเรียนที่เป็นเพื่อนสนิท

“ไปก็ได้ ไม่เห็นต้องชู้กันเลย” เธอบ่นระหว่างพิมพ์เรื่องที่แต่งขึ้นมาปุปบับว่า ต้องไปเป็นพยานที่โรงพักเพราะพบเห็นเหตุด้วยกัน

“อ้อ...ผมขอยืมกล้องถ่ายรูปของคุณไว้ด้วย” ตำรวจหนุ่มยื่นมือออก

ไปตรงสายสะพานกล้องถ่ายรูปซึ่งคล้องอยู่ที่ไหล่ของกลางฟ้า

“ทำไมต้องยึด!” กลางฟ้าใจหายวาบ รีบเบี่ยงตัวหลบ ขึ้นยึดไปก็เห็น
หมดสิ่วว่าเธอแอบรัวชัตเตอร์เก็บภาพหน้าหล่อๆ ของเขาไปไม่รู้กี่รูป

“ผมเห็นคุณถ่ายรูปบางอย่างกลางป่า จำเป็นต้องให้เจ้าหน้าที่ของเรา
ตรวจสอบภาพในกล้อง...”

“อ้าว ถ่ายรูปตัวกว้างกับดักแด้นี่ผิดกฎหมายด้วยเหรอ”

ผู้กองมาริชมองเธอด้วยสายตาเบื่อหน่าย “ผมว่าจับโจรเหนียวแล้วนะ
ต่อปากต่อคำกับคุณเหนียวกว่าอีก หยุดพุดแล้วเอากล้องมา”

อารามตกใจกลางฟ้าจึงสับดตัวแรงๆ เพื่อหลบให้พ้นจากมือของเขา
แต่สับดแรงไปหน่อย กล้องถ่ายรูปจึงปลิวหือตกพื้นไกลออกไปหลายฟุต

“เฮ้ย กล้องของฉัน!”

หญิงสาวรีบถลาลงไปคุกเข่าข้างกล้องถ่ายรูป แบตเตอรี่หลุดกระเด็น
ไปคนละทาง ผู้กองถึงกับหน้าเสียแล้วรีบวิ่งตามไปเก็บมาให้ ตอนที่เขาเดิน
กลับมาพร้อมกับแบตเตอรี่ ก็เห็นเธอกำลังนั่งคุกเข่าสำรวจความเสียหาย
ของกล้อง สีหน้าเหมือนจะร้องไห้

“เฮ้อ...” เขาคุกเข่าลงข้างๆ และยื่นแบตเตอรี่ให้ ใบหน้าของเขาเฉือน
ไปถนัด แวตารู้สึกผิดยามมองมาที่เธอ “กล้องเสียหรือเปล่า”

“ไม่รู้!” เธอทำหน้าที่ขณะฉวยแบตเตอรี่จากฝ่ามือของเธอ “ถ้าแจ้ง
ขึ้นมาฉันจะทำยังไงละ นี่เพิ่งผ่านไปได้ไม่กี่เดือนเองนะ โอ๊ย! ทำไมวันนี้ถึงมี
แต่เรื่องชวย...”

เสียงบันเป็นชุดทำให้ผู้กองลุกขึ้นและหันหลังหนีไปจากตรงนั้นด้วย
ท่าทางเบื่อหน่าย เขาตะโกนบอกเจ้าหน้าที่ให้เร่งมือเคลียร์พื้นที่เพื่อคืนพื้นที่
ผิวดาราจรโดยไว ระหว่างนั้นกลางฟ้าก็ยังคงส่งเสียงคร่ำครวญอาลัยอาวรณ์
กล้องถ่ายรูปในมือ แต่เมื่อหันหลังไปจนพ้นสายตาผู้คน หญิงสาวก็ลอบยิ้ม
กับตัวเอง เธอก้มลงมองที่มือ เมโมรี่การ์ดแผ่นจิวูถูกคียบอยู่ระหว่างนิ้วชี้
กับนิ้วกลางก่อนถูกยัดใส่กระเป๋าทางเกง

กลางฟ้านั่งรออยู่ในห้องโล่งๆ ห้องหนึ่งมาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว เธอหมุนเก้าอี้ไปมาด้วยความหงุดหงิด ทันทีที่ประตูห้องถูกเปิดออกพร้อมกับที่ผู้กองมาดกวนเดินเข้ามา เธอก็ลุกจากเก้าอี้ เดินตรงเข้าไปหาหนุ่มร่างสูง บึกบึน พอเห็นกล้องของตัวเองก็ฉวยจากมือของเขาทันที

“ดูเสร็จแล้วนะ ฉันจะได้กลับสักที” เธอเดินเบียดผ่านเขาไปที่ประตู แต่มือแข็งแรงข้างหนึ่งกระชับต้นแขนบอบบางของเธอแล้วดึงกลับมาที่เดิม จนผมที่รวบเป็นหางม้าสะบัด

“ลูกเล่นเยอะนะเรา เอามะโมรีการ์ดออกมา” เขาแบมือมาตรงหน้าเธอ
“มะโมรีการ์ดอะไร”

“ผมรู้ว่าคุณแอบดิงมะโมรีการ์ดออกไป”

“แกะออกตอนไหน มันก็อยู่ในกล้องนั่นแหละ”

เขาฉวยกล้องคืนจากมือของเธอ กัดที่ช่องเสียบมะโมรีการ์ดซึ่งว่างเปล่าแล้วยื่นไปตรงหน้าอีกฝ่าย “ไม่ต้องมาลีลา การ์ดอยู่ไหน เอาออกมา”

“เลิกเล่นนั่นสักที ฉันไม่ใช่อาชญากรนะ”

“ผมถามอีกครั้ง คุณเอาการ์ดไปซ่อนไว้ที่ไหน”

“ฉันก็จะตอบเหมือนเดิมว่า ไม่ได้-ซ่อน”

“แน่ใจนะ” นิ้วชี้ของเขาแทบจิ้มที่ปลายจมูกของเธอ

เธอเบะปากยกไหล่ใส่นิ้วของเขาด้วยท่าทางยียวน “ไม่เชื่อก็ตามใจ”

เขาหรีตามองเธอด้วยแวตาศระสังค์ร้าย แล้วพูดเสียงต่ำๆ กับหญิงสาวที่กำลังเช็ดหน้ากวนประสาทใส่เขาว่า

“งั้นก็ถอดเสื้อซะ”

ผู้กองหนุ่มเกือบหลุดยิ้มเมื่อเห็นตากลมโตเบิกกว้าง แวตาดูเหมือนเสื้อเปลี่ยนไปเป็นแมวน้อยประหลาดใจไปแล้ว ริมฝีปากแดงของหญิงสาวเผยอขึ้นแต่ไม่มีคำพูดหลุดรอดออกมา เขากวาดมองไปหน้าเล็กๆ ที่ผิวแก้มบอบบางจนเห็นเส้นเลือดจางๆ เธอดูเป็นหญิงสาวตัวเล็กน่ารักน่าถนอมก็จริง แต่เวลาลอกฤทธิ์เดชะอลาละวาดแล้วนี่ก็อยากแกล้งเสียให้เซ็ด

“ตกลงจะถอดเอง หรือจะให้ผมถอดให้ เลือกลงเถอะ” เขาถามต่อ
เมื่อเห็นเธอมีวแต่แข็ง

“คุณจะทำอะไร”

“แก้ผ้าคันตัว” เขายิ้มมุมปากอย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่า “อย่างที่พวกเรา
เราต้องทำเวลาค้นหาของกลางไงล่ะ”

ดวงตาราวแมวน้อยตกลังใจยังคงจดจ้องเขาค้างอยู่อย่างนั้น ผู้กองหนุ่ม
ยิ้มเยาะเมื่อเห็นว่าตัวเองเป็นฝ่ายได้เปรียบ

“เฮ้ เร็วเข้า ผมให้เวลาคุณตัดสินใจครั้งสุดท้ายที่จะให้ผมถอด หรือ
คุณถอดเอง ไม่ก็เอาเมโมรี่การ์ดออกมาซะโดยดี” มาริซพูดพร้อมกับทำเป็น
กตนาพิกาข้อมือเพื่อจับเวลา “ผมจะเริ่มนับแล้วนะ”

เขามองเธอกัตรีมฝีปากกลาง ดวงตาเป็นประกายคุ่นั้นจ้องเขาอยู่
ชั่วอึดใจ ในที่สุดก็ถอนหายใจยาวเหมือนยอมจำนน

“โอเค ก็ได้...”

ชายหนุ่มแค้นหัวเราะอย่างผู้ชนะ เขามองหญิงสาวล้วงมือเข้าไปใน
กระเป๋ากางเกง แต่แล้วอยู่ดีๆ เธอก็ค้างอยู่ท่านั้น แล้วซ่อนสายตาค้นมอง

“ฉันว่าฉันเปลี่ยนใจดีกว่า ฉันขอเปลี่ยนเป็น...” เธอขยับร่างเข้าใกล้

ชายหนุ่ม สบตาเขาด้วยแวต้ายาวน “ถอด”

คิ้วข้างหนึ่งของผู้กองเลิกขึ้นจนโก่ง

“แต่ว่า...” กลางฟ้าขยับเข้าไปใกล้อีกนิดจนประชิดตัว นิ้วชี้เรียวกเล็ก
ของเธอจิ้มที่ลำคอของเขา แล้วเลื่อนขึ้นไปช้าๆ จนหยุดที่กระดุมเสื้อ
เชิ้ตเม็ดแรกตรงกลางอก เขี่ยด้วยปลายนิ้วเบาๆ โดยที่ยังไม่ละสายตาดจาก
เขา

“แต่คุณต้องถอดด้วยนะ”

ลูกกระเดือกของมาริซขยับขึ้นลงพร้อมกับกะพริบตาถี่ๆ จนขนตา
งอนเป็นแพขยับกระพือ เขามองรอยยิ้มเย้ยยวนของหญิงสาวแล้วอ้าปากพูด
เสียงแหบห้าว

“อะ...ถอดอะไร...”

“ก็ถอดเล็บนายไงล่ะ!”

สิ้นประโยคนั้น เธอก็กระหิปีใส่เท้าที่สวมรองเท้าผ้าใบสุดแรง จนเขาส่งเสียงร้องจ๊ากลั่นห้อง ร่างสูงของเขาทรุดฮวบลงแทบเท้าเธอ สองมือกุมเท้าข้างที่ถูกกระหิปี

“โอ๊ย สองทีแล้วนะวันนี้!” เขาร้องครวญคราง

“อย่าคิดว่าเป็นตำราจแล้วจะทำอะไรกับประชาชนตาตาๆ ได้ตามใจชอบ! ฉันไม่ใช่อาชญากรนะเว้ย อย่ามาใช้วิธีบังคับข่มขู่!”

สาวร่างเล็กยื่นเท้าสะโพกด้วยท่าทางกำกััน ระหว่างก้มหน้าลงไปพูดใส่ใบหน้าที่ก้มลงแนบหัวเข้าและส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บ

“คิดจะเบงกับผู้หญิงตัวเล็กๆ อย่างฉัน ช่วยไปคิดใหม่ก่อนนะ คราวหน้าจะได้ไม่ต้องเจ็บ...”

จู่ๆ ประตูห้องก็เปิดพลัะออก พร้อมกับที่ผู้ชายในสูทสีดำทั้งตัวปรากฏกายขึ้น

“อะอะเสียงดังอะไรกันเนนี้ นี่มันที่ทำงานนะ!”

น้ำเสียงเข้มงวดดังมาจากร่างสูงชะลูด ผู้ชายคนนั้นตัวสูงมากจนน่าจะสูงประมาณ ๑๙๐ เซนติเมตรได้ เขาก้าวเข้ามากลางห้องแล้วมองตำราจหนุ่มปากดีที่นั่งกุมเท้าอยู่กับพื้น

“ไอริช แก่ไปนั่งทำอะไรตรงนั้นนะ”

คนบนพื้นค่อยๆ ทรงตัวลุกขึ้นยืน ใบหน้ายังคงบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บ “คือ...พอดีว่าผม...”

เสียงคุ่นหูของผู้ชายคนที่เข้ามาใหม่ทำให้กกลางฟ้าหันไปมอง แล้วเธอก็หันเสียงดัง

“พี่วิฐ!”

ผู้ชายร่างสูงโย่งละลายตาจากผู้กองหนุ่มมาตามเสียงเรียก เขาจ้องหน้าหญิงสาวชั่วอึดใจด้วยสีหน้างุนงง

“อ้าวเฮ้ย ยายกลาง! เธอโผล่มาที่ซึ่ซึ่ได้ยังไงนะ” วิฐร้องเสียงหลง พร้อมกับก้าวยาวๆ ตรงเข้ามาถึงสองหนุ่มสาวที่ถกเถียงกันอยู่กลางห้อง

“สารวัตรครับ” ผู้กองมาริชรีบลุกขึ้นมาพูดโดยที่ยังจ้องหน้าหญิงสาวตัวแสบ “นี่ละ ครูประถมที่เข้าไปในป่า ที่ผมรายงานเข้ามาเมื่อตอนเกิดเหตุไต่ถามกันบนถนน...”

วิฐหันไปมองกลางฟ้าสลับกับมาริช “ถามจริง ครูที่ถูกรุมตอร์ไซค์ไต่ถาม...ตกลงคือเธอเองหรือหรือ ยายกลางฟ้า”

เมื่อตระหนักว่าตัวเองรู้จักสนิทสนมกับสารวัตรของที่นี่ กลางฟ้าก็รีบถลาไปยืนข้างวิฐ พร้อมกับบ่นหน้าเป็นหญิงสาวอ่อนแอผู้โดนกลั่นแกล้งทันที

“ใช่แล้วค่ะพี่วิฐ วันนี้กลางออกไปถ่ายรูปแมลงให้เด็กนักเรียนดูที่ป่าตรงนอกเมืองอย่างสงบเรียบร้อย แล้วจู่ๆ ก็ถูกคนบ้าที่ไหนก็ไม่รู้มาไต่ถามพวกเรา แล้วตำราวจนนี่...” เธอชี้หน้ามาริช “ก็ลากกลางมาที่โรงพักค่ะ พอมาถึงก็จะคั่นตัวกลาง นี่มันเรื่องอะไรกันคะ กลางทำอะไรผิด”

“คั่นตัว? ทำไมต้องคั่นตัว” เขาหันไปถามผู้กอง

มาริชถึงกับกั๊กฟันกรอดด้วยความแค้นเคือง เขานิวหน้าสุดปากระหว่างยืนทรงตัวบนขาข้างเดียว ดวงตาดูหญิงสาวตัวเล็กแต่แสบแซ่บพริกสิบเม็ดที่เพิ่งกระพือเท้าเขาไปเมื่อสักครู่

“ตอนที่ผมไปสำรวจโกดังกลางป่า ผมเห็นครูคนนี่กำลังถ่ายรูปโกดังอยู่ ผมก็เลยขอเอากล้องมาตรวจดูครับ”

กลางฟ้าถลึงตาใส่ชายหนุ่ม “แหม เล่าให้หมดด้วยสิยะ ตะกีนายไม่ได้ขอเอากล้องมาตรวจดูเฉยๆ แต่สั่งฉันถอดเสื้อเพราะจะแก้ผ้าคั่นตัว ลืมไปแล้วหรือ”

“ผมเอ่ยปากขอคุณดีๆ แล้ว แต่คุณดันเล่นลูกไม้กับผมเอง ถ้าให้ดีๆ แต่แรก ใครจะอยากแก้ผ้าผู้หญิงจอบแบบคุณ”

“นี่คุณ!”

“หยุด!” วิฐร้องห้ามเสียงดังแล้วหันมาพูดเสียงดูโศกน่อง “ฉันบอก
แกหลายทีแล้วนะไอริช ว่าพุดจาให้เกียรติผู้หญิงบ้าง ไม่ใช่ว่าคนที่มาที่ศูนย์
ทุกคนจะต้องได้รับการปฏิบัติอย่างกับเป็นผู้ต้องหาทุกคนนะ!”

“แต่ยายครูชั้นนี่อะไรนี่ทำตัวน่าสงสัยจริงๆ นะครับสารวัตร เธอแอบ
แกะเมโมรีการ์ดในกล่องออกไปซ่อน ทำตัวแบบนี้มีพิรุชต์ๆ”

“เอาละ พอได้แล้วมาริช ฉันรู้จักกับกลางฟ้า เตียวฉันจะคุยกับเธอ
เอง”

มาริชหันไปมองหน้ากลางฟ้าด้วยสีหน้ายียวน และพูดน้ำเสียง
แตกดันว่า “อ้าว ตกกลางซีกกลางฟ้าหรือกหรือ คิดว่าชื่อครูชั้นนี่”

“มีหลายชื่อแล้วไง อิจฉาหรือ”

ผู้กองมาริชจดจ้องหญิงสาวที่หนีไปแอบข้างหลังผู้บังคับบัญชาของ
เขาเหมือนเด็กนักเรียนขี้ฟ้อง เห็นแล้วชวนให้ยั้งหมั่นไส้ เขากัดฟันกรอด
และพูดกับวิฐโดยที่ยังไม่ละสายตาจากเธอ

“สารวัตรครับ ผมขอเป็นคนสอบปากคำแม่ตัวแสบนี้เองไม่ได้หรือ
เมื่อกี้เห็นๆ อยู่ว่า...”

“ไอริช กลางฟ้าเป็นน้องสาวของเพื่อนสนิทฉันเอง” วิฐพูดเสียงเรียบๆ
แต่เน้นย้ำ “งานตรงนี้นั้นจัดการเอง”

น้ำเสียงและสายตาของวิฐทำให้มาริชยอมสงบปากสงบคำแต่โดยดี
เขายกแขนสองข้างขึ้นเหมือนเบือหน่ยแล้วหันหลังเดินไปที่ประตู

ก่อนเอื้อมมือเปิดประตูและก้าวออกไปจากห้อง ชายหนุ่มก็หันมามอง
กลางฟ้า ทำหน้าตายียวนพร้อมยกบักสองนิ้วขึ้นแตะหน้าผากด้วยท่าตะเบ๊ะ
ล้อเลียน

“แล้วเจอกันใหม่ นะครับ คุณครูชั้นนี่”

“วันนี้กลางไปถ่ายรูปรออะไรมา ไอริชถึงอยากดูรูปในกล่องของกลางให้
ได้” วิฐหันมาถามกลางฟ้าหลังจากมาริชออกจากห้องไปแล้ว

“ก็แค่รูปแมลงต่างๆ ในป่าเท่านั้นเองค่ะ พวกหนอน ดักแด้ ตัวด้วง ตัวกว้าง อะไรพวกนี้ เอาไปประกอบการสอนที่โรงเรียน กลางคิดว่าเป็นแค่ ปาธรรมชาติทั่วไป ไม่รู้เลยว่าที่นั่นเป็นเขตหวงห้ามหรือเฝ้าระวัง”

“มันเป็นสถานที่ที่เรากำลังเฝ้าจับตาดูอยู่นะ คราวหน้าคราวหลังก็อย่า ไปไปที่ห่างไกลแบบนั้นอีก หวังว่าเธอยังไม่ลืมนะว่าสัญญาอะไรกับพ่อแม่ไว้” สารวัตรหนุ่มพูดเสียงดูๆ

“ไม่ลืมแน่นอนค่ะพี่วิฐู ว่าแต่ตะกี้มีนักข่าวพูดถึงองค์กรเดือนลับด้วย กลางเคยได้ยินว่ามันเป็นองค์กรที่ทำเรื่องผิดกฎหมาย พวกมันเกี่ยวกับ เหตุการณ์วันนี้ด้วยหรือคะ” กลางฟ้าซักต่อ

วิฐูทำหน้ากระอักกระอ่วนแล้วรีบพูดตัดบท “ไม่มีอะไรหรอก ก็แค่ พวกแก๊งเถื่อนเท่านั้นเอง เออ...แต่ยวกลางจะต้องกลับไปโรงเรียนใช้ใหม่ พี่จะได้ให้คนไปส่ง”

ระหว่างที่วิฐูเดินไปส่งกลางฟ้าที่หน้าตึก เธอก็กวาดตามองเจ้าหน้าที่ ชายหญิงในชุดสูทสีดำที่เดินสวนไปมาราวกับเหล่าสายลับในภาพยนตร์ ภายในตึกสี่ขาวแห่งนี้ดูทันสมัยและไฮเทคโนโลยี ประตูทุกบานเปิดปิดด้วยการสแกนม่านตา กล้องวงจรปิดทำงานด้วยการจับคลื่นความร้อนของมนุษย์ หันไปมาตามจังหวะการเคลื่อนไหวของผู้คนภายในศูนย์ราวกับหุ่นยนต์ ไม่น่าเชื่อเลยว่าในจังหวัดที่ห่างไกลจากกรุงเทพฯ หลายร้อยกิโลเมตรจะมี สถานที่แบบนี้ด้วย

เธอเหลือบตามองตัวอักษรสีเงินเหนือทางเข้าที่เขียนว่า ‘ศูนย์ปฏิบัติการต่อต้านและปราบปรามอาชญากรรมพิเศษ’ มีภาษาอังกฤษกำกับที่ บรรทัดล่างว่า Counter Criminal Unit (CCU)

“ที่นี่หรือคะ ซิซึยู ไม่น่าเชื่อว่าออกมาไกลถึงที่นี่จะมีศูนย์ปฏิบัติการ ใหญ่ขนาดนี้เลยเชียว” เธอแหงนหน้ามองรอบๆ ดวงตาเป็นประกายอย่าง ตื่นเต้น

“ที่นี่ใหญ่แต่สถานที่ แต่เรามีเจ้าหน้าที่ทั้งศูนย์อยู่เพียงสามสิบกว่าคน

เท่านั้น ทุกฝ่ายจึงต้องทำงานหนัก แต่เราทำงานกันอย่างมีประสิทธิภาพมาก เพราะแถวนี้มีพวกผิดกฎหมายเยอะแยะไปหมด ตั้งแต่ลักลอบขนของเถื่อน ค้ายาเสพติด คำแรงงานผิดกฎหมาย ฟอกเงิน บ่อนการพนัน”

“แสดงว่าพีวีจู่จะต้องเก่งมากๆ เลยสิ เป็นถึงสารวัตรในองค์กรเท่า แบบนี้”

“แผนกที่พีวีคุมอยู่คือแผนกปฏิบัติการและสืบสวนข้อมูล” วิฑูเล่าต่อ “ผู้กองมาริชที่เธอเจอวันนี้ก็เป็นหนึ่งในตำรวจฝ่ายปฏิบัติการภาคสนาม อยู่ในทีมของพีเอง”

“โห พีวีจู่! พีไม่คิดอยากเป็นเซเลบบ้างหรือคะ” กลางฟ้าร้องเสียง ตื่นเต้น

“เซเลบอะไร” ชายหนุ่มหันมาชมวดคิ้วมอง

“ก็ให้สัมภาษณ์ในหนังสือของกลางไงคะ ตอนนั้นกำลังเขียน หนังสือเกี่ยวกับคดีอาชญากรรม และคิดว่าจะต้องสัมภาษณ์ตำรวจสักคน ด้วย ถ้าพีวีจู่ยอมให้ข้อมูลกลางนะ กลางจะเอาหน้าหล่อๆ หุ่นเท่ๆ ของพี มาโพรมตี่ในแฟนเพจ รับรองคนต้องแห่มาซื้อหนังสือของกลางเพราะอยากรู้จักกับสารวัตรวิฑูแห่งซีซียู...”

“นี่ยังไม่ลืมเรื่องนี้อีกหรือะ ยายเด็กดี!” วิฑูใช้แขนข้างหนึ่งลูบอกอ น้องสาวตัวแสบ มืออีกข้างขยี้หัวเธอแรงๆ “งานจับผู้ร้าย เอามาทำเล่นๆ ได้ที่ไหน ไป เลิกคิดได้เลย พีไม่มีทางให้เธอสัมภาษณ์แน่นอน รวมถึงเจ้าหน้าที่คนอื่นในซีซียูด้วย ทุกคนเซ็นสัญญาก่อนทำงานแล้วว่าจะไม่เปิดเผย ข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ให้แก่คนนอก ฉะนั้นลืมเรื่องนี้ได้แล้ว ยาย กลาง”

“ว่า น่าเสียดายจัง” กลางฟ้าเงยหน้ามองรอบๆ ศูนย์อีกครั้ง “นี่แหล่ง ข้อมูลในฝันของกลางเลยนะเนี่ย”

“งั้นจงฝันต่อไปได้เลย เพราะมันจะไม่มีวันเป็นจริง” วิฑูพูดติดตลก พลางยิ้มให้น้องสาว “กลับบ้านไปซะ แล้วอย่าเที่ยวไปในที่เงิบๆ เปลี่ยวๆ

อย่างวันนี้ก็ละ เชียงใหม่ไม่เหมือนกรุงเทพฯ นะ และอีกอย่าง เธอไม่ใช่คนในพื้นที่ด้วย ระวังตัวหน่อยก็ดี”

สารวัตรหนุ่มส่งกลางฟ้าขึ้นรถตู้สีดำของซีซียู และกำชับคนขับให้ไปส่งเธอถึงโรงเรียน ระหว่างนั่งรถตามลำพังเงียบๆ หญิงสาวก็นึกถึงโกดังลึกลับกลางป่าแห่งนั้น เธอเลื่อนมือไปแตะกระเป๋าทางเกงยีนเพื่อสัมผัสเมโมรี่การ์ดที่แอบเกาะออกมาก่อนที่จะถูกผู้กองมาริชยัดกลัองไป

กลางฟ้านึกถึงท่าทางของตำรวจจอมขี้ยวนที่ต้องการดูรูปถ่ายของเธอให้ได้ กับเสียงข่มของวิฐูที่ไม่ยอมเปิดปากพูดถึงการทำงานของซีซียูแม้แต่คำเดียวแล้วเสียบการ์ดกลับเข้าไปในกลัองเพื่อเปิดดูอีกครั้ง

ภาพเพิงขนาดใหญ่ที่ปรากฏบนจอเล็กๆ ในกลัองถ่ายรูป ‘แหล่งข้อมูลลับ’ ของเธอช่างแม่นยำอย่างไม่น่าเชื่อ

กลางฟ้าตื่นต้นกับการค้นพบครั้งนี้และกระตุ้นให้เธอยากรู้อยากเห็นอย่างหนัก ข้อมูลลับนี้จะทำให้นิยายของเธอมีสีล้นหน้าตื่นตื่น เพราะมันเป็นเรื่องจริง

เธอคาดเลื่อนดูภาพโกดังไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงภาพใบหน้าสีแทนของผู้ชายคนหนึ่งกำลังหรีตาสู้แสงแดดและเผยอริมฝีปากอย่างนำมองจนใบหน้าคล้ำแดดนั้นดูหล่อเหลาและเซ็กซี่ร้อนแรง

ให้ตายสิ...อีตาผู้กองนี่หล่อเป็นบ้า หุ่นสูงล้ำสันตูปีกบินอย่างกับนายแบบโฆษณา ยิ่งตอนที่เขาควางบินยิงสู้กับนักชิงมอเตอร์ไซค์นั่นอีก...ทั้งๆ ที่อยู่ในสถานการณ์ใจหายใจคว้าวานาदनั้น เขายังทำให้เธอหายใจสะดุดเพราะมาแต่เหลือร้าย

แต่แล้วท่าทางขี้ยวนกวนประสาทและคำพูดสองแง่สองง่ามก็เล่นเข้ามาขยี้ภาพหล่อเหลาของเขาจนหมด เธอนึกถึงตอนที่เขาสั่งให้เธอแก้ผ้าเพื่อค้นตัวแล้วโมโหขึ้นมาทันที ถึงกับกดลบรูปของเขาจนหมดเกลี้ยง

“เฮอะ หล่อแล้วไง ไอ้ตำรวจลามก” กลางฟ้าพึมพำเบาๆ อย่างแค้นเคือง

รถตู้ของซีซียูแล้ยผ่านประตูทางเข้าของโรงเรียนประถมกอลรี กลางฟ้าปิดคล่องและเตรียมตัวลง ถึงแม่เหตุการณ์ในวันนี้หน้าหวาดเสียวระทึกใจ ยิ่งกว่าดูภาพยนตร์แอคชั่น แต่ก็แลกมาด้วยข้อมูลอันมีค่า เธอได้ข้อสรุปกับตัวเองว่าจะต้องกลับไปดูโกดังแห่งนั้นอีกครั้งให้ได้ มันจะต้องมีอะไรในกอไผ่อย่างแน่นอน

๓

“ถ้าคราวหน้ามีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีกละก็ ต่อให้เป็นลูกสาว
เจ้าของโรงเรียนกลอริกี้ชวยอะไรแก่ไม่ได้หรอกนะเว้ย ไอ้กลาง”

ดาวรุ่ง ผู้อำนวยการสาวร่างอวบแห่งโรงเรียนประถมกลอริกี้ จ้อง
เพื่อนสาวด้วยสายตาดำหนึ่หนึ่งก่อนโยนหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะ ผ่านแก้ว
คือกเหลสีฟ้าใสทรงสูงกลางโต๊ะไปอย่างเฉียดฉิว กลางฟ้าชะโงกหน้าออก
ไปที่โต๊ะกลางซึ่งอยู่ระหว่างเก้าอี้ของเธอกับดาวรุ่ง แล้วฉวยหนังสือพิมพ์
ฉบับนั้นขึ้นมาเปิดดู

หน้าแรกของหนังสือพิมพ์ท้องถิ่นตรงกรอบล่างของหน้านั้น กลางฟ้า
เห็นตัวเองกำลังอัปปากหวนทำหน้าที่ทำตาเหลอหลายอยู่หน้ารถไฟวีลดีแดง
ที่หัวทิมลงข้างดงอ้อ

“กรี๊ดดด!” เธอยกหนังสือพิมพ์ขึ้นมาเพ่งดูซัดๆ “หารูปสวยกว่านี้มา
ลงไม่ได้หรือไง ไอ้หนักข่าวไร้จรรยาบรรณ!”

ดาวรุ่งฉวยหนังสือพิมพ์กลับคืนมา “ฉันไม่ได้ให้แกดูรูปตัวเองเว้ย
ฉันจะให้แกดูว่าตัวเองทำอะไรลงไป พวกนักข่าวมันตามแกจนรู้ว่าแกเป็นครู

ที่โรงเรียนประถมกลอรี แก่ไม่ได้อยู่บ้านเดียวกับฉัน ไม่รู้หรอกว่าเมื่อเข้า
ตอนพ่อฉันเห็นข่าวนี้ในหนังสือพิมพ์นะ อาละวาดซะหุฉันแทบระเบิด!”

เสียงโวยของผู้อำนวยการโรงเรียนกลอรีแทบกลบเสียงดนตรีเพลง
แจ๊ซเสนาหุที่บรรเลงอยู่ในฮาร์ต แอนด์ โซล ผับ เป็นผับเพลงแจ๊ซแห่ง
หนึ่งในเชียงใหม่ที่ดาวรุ่งชอบมานั่งฟังเพลงเคล้าเครื่องตี

“โธ่ รุ่ง ฉันก็ไม่อยากให้เกิดขึ้นหรอก ใครจะไปรู้ว่าจู่ๆ จะมีคนบ้ามา
ไต่ยิงกันอยู่ตรงนั้นพอดีละ”

“แล้วแอดันโพลีไปที่ป่านั้นทำไมวะ ฉันอยู่เชียงใหม่มาเกือบสิบปี ยัง
ไม่เห็นมีใครมาตามไต่ยิงอย่างที่แอดันเลยสักครั้ง ฉันเคยบอกแอดันแล้ว
ว่าทำงานที่โรงเรียนพ่อฉันห้ามเป็นข่าว ห้ามเป็นเน็ตไอดอล ห้ามฉาวโฉ่
แอดันทำตัวเงียบๆ และมีแต่เรื่องดีๆ ในชีวิตเท่านั้น เพราะพ่อแม่เด็ก
โรงเรียนนี้อ่อนไหวกับทุกอย่างของโรงเรียนมาก จำไว้”

“โอเค โอเค เพื่อน ต่อจากนี้ไปฉันจะเป็นครูที่ไม่ทำเรื่องโลดโผนให้
โรงเรียนแกลซวยเป็นอันขาด ฉันเองก็ไม่อยากเสียงงานนี้เหมือนกัน รายได้ดี
ขนาดนี้ ประทับชีวิตไปได้สบายๆ ระหว่างที่หนังสือของฉันยังแต่งไม่เสร็จ”

ดาวรุ่งกลอกตา “เออ เมื่อไหร่แอดันจะเขียนเสร็จสักทีวะ ฉันจะได้นอน
ตาหลับ”

“หนังสือดีๆ ต้องใช้เวลาหน่อยสิ เพราะฉันต้องค้นคว้าหาข้อมูลด้วย
หนังสือของฉันจะลึกเกี่ยวกับการก่ออาชญากรรมขององค์กรร้ายที่ชื่อ
‘องค์กรเดือนลับ’ สมาชิกองค์กรนี้จะมีสัญลักษณ์เป็นรอยสักรูปดวงอาทิตย์
ที่แปรเปลี่ยนเป็นรูปพระจันทร์แค่เปลี่ยนมุมที่มองเห็น...”

“องค์กรบ้าอะไรของแอดัน” ดาวรุ่งบ่นปาก

“แอดันเสียแรงอยู่เชียงใหม่มาตั้งนาน ไม่เคยรู้เลยหรือว่าที่นั่นจะมีแก๊ง
วายร้ายชื่อองค์กรเดือนลับนะ จะบอกให้ว่าหนังสือของฉันจะเป็นการเปิดโปง
การทำงานขององค์กรร้ายที่มีอยู่จริง และตอนนั้นฉันก็เพิ่งได้ข้อมูลเด็ดมาว่า
ไอ้องค์กรนี้กำลังส่งของผิดกฎหมายบางอย่าง ลอตใหญ่ชะด้วย แอบพัก

ของซ่อนไว้ในโกดังกลางป่า และโกดังนี้มีจริงด้วยนะแก เพราะฉันไปเห็นกับตามาแล้ว...”

ดาวรุ่งเหลือบมองเพื่อนด้วยสายตาแอบทึ่ง “แก่นี่บ้าดีแท้ เอาเวลาที่ไหนไปสืบค้นข้อมูลมาขนาดนี้เนี่ย”

“นี่แก่น้ำจิ้มเท่านั้น ถ้ามีตำรวจให้ฉันสัมภาษณ์สักรายนะ หนังสือฉันจะสมบูรณ์แบบอย่างแน่นอน แต่ตอนนี้ยังหาตำรวจที่พร้อมจะให้ฉันสัมภาษณ์ไม่ได้เลยนี่สิ...”

อยู่ดีๆ เสียงเครื่องเป่ากั๋งดังขึ้นข้างหู กลบเสียงของสองสาวจนแทบสนทนาต่อไม่ได้ กลางฟ้าหันไปข้างตัวแล้วถึงเห็นแซกโซโฟนสะท้อนแสงไฟเหลืองอร่ามอยู่ในมือของชายหนุ่มร่างสูงโปร่งซึ่งสวมเสื้อยืดสีดำ กำลังยืนเป่าแซกโซโฟนอยู่ข้างโต๊ะเป็นเพลงไพเราะหวานจับใจ เธอมองดวงหน้าของนักแซกฯที่กำลังหลับตาพริ้ม คิ้วเรียวบางสีเดียวกับเส้นผมขมวดเข้าหากันนิดๆ อย่างอึมอึมในอารมณ์

ผู้ชายคนนั้น...หน้าตาดูโรแมนติคจัง

ท่อนสุดท้ายของเพลง เขาอิมโพรไวส์ต่อไปอีกก็ดยาราวกับเป็นลมหายใจเฮือกสุดท้าย ตามมาด้วยเสียงปรบมือดังจากทั่วร้าน แล้วหนุ่มนักแซกฯ คนนั้นก็ลดเครื่องดนตรีที่มีสายคล้องอยู่ที่คอลงมาจนอยู่แนบอกดวงตาคู่นั้นจ้องมายังกลางฟ้าพร้อมรอยยิ้มบางๆ

“สวัสดีครับ”

กลางฟ้าเบิกตากว้าง หันไปมองซ้ายขวารอบตัวว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ ชายหนุ่มนักแซกฯ คนนี้ถึงจำเพาะเจาะจงมาทักทายถึงที่โต๊ะ และดูเหมือนจะไม่จบแค่นั้น เพราะเขาหย่อนตัวลงนั่งบนเก้าอี้ตัวที่อยู่ข้างๆ เธอกวาดมองใบหน้าที่ยื่นเข้ามาใกล้และเห็นว่าเขาเป็นผู้ชายหน้าตาดีแบบหนุ่มเชื้อจีนผิวขาว ผมหยียัดตรงทั้งตัวลงมาจนเกือบปิดตาข้างหนึ่ง ดวงตาของเขาเป็นสีน้ำตาลอ่อนจนเกือบเป็นสีเทา จมูกโด่ง และริมฝีปากเรียวบาง

“เพิ่งมาเกี่ยวกับนี้ครั้งแรกหรือครับ” เขาทัก ดวงตาโรแมนติคคู่นั้นจ้อง

คู่สนทนาเขม็ง

“เอ่อ ค่ะ ฉันเพิ่งมาอยู่ที่เชียงใหม่...” กลางฟ้ายิ้มไม่ออกเพราะมัวแต่จ้องดวงตาที่เหมือนหลุมดำของชายหนุ่ม มันดูดทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ตรงหน้าไม่เว้นแม้แต่เธอ

“มาเที่ยว มาทำงาน หรือว่ามาอยู่เลยครับ” ไม่ใช่แค่ดวงตาของเขาเท่านั้น แต่เสียงทุ้มของเขาก็ฟังดูหล่อไม่แพ้กัน

“มาทำงานค่ะ” เธอตอบอย่างไว้ตัวนิดๆ เมื่อรู้สึกได้ว่าอีกฝ่ายเริ่มชวนคุยมากเกินไปแล้ว แต่ใบหน้าของเขานี้สิ มันชวนให้ผลอเคลิบเคลิ้มจริงๆ

เขาเอื้อมมือมาจับพนักเก้าอี้ตัวที่กลางฟ้านั่งแล้วโน้มตัวมาข้างหน้า เสียใจลึกลับเธอสัมผัสสลมหายใจของเขาได้ ดวงตาชวนฝันของเขาควอดมองทั่วใบหน้าจนเธอไม่กล้าหายใจไปชั่วขณะ

“ผมเล่นเพลงอยู่ที่นี้ทุกวัน ตั้งแต่ห้าค่ำถึงเที่ยงคืน ถ้าว่างก็เชิญมาอีกนะครับ” เขาพูดยิ้มๆ เผยฟันสวยเรียงเป็นระเบียบ “อ้อ อยากรับฟังเพลงอะไรก็ขอได้ จะเล่นให้ฟังเป็นพิเศษเลย”

ยังไม่ทันที่กลางฟ้าจะได้้าปากตอบ เขาก็ลุกไปดื้อๆ เสียอย่างนั้น เธอมองตามร่างสูงในเสื้อยืดสีดำที่เห็นโดดเด่นสะดุดตาท่ามกลางพนักงานและแขกในร้านที่เบียดเสียดกันแน่น

“หลอว่ะ ไม่เห็นรู้มาก่อนเลยว่าฉันนี่มีนักแซกๆ หลอขนาดนี้ด้วย” ดาวรุ่งพูดอย่างเคลิบเคลิ้ม

กลางฟ้าหันไปหาเพื่อน ดวงตาเบิกโตด้วยความตื่นตัน “ฉันก็เพิ่งรู้เหมือนกันว่าเชียงใหม่มีแต่ผู้ชายหน้าตาดี”

เธอนึกถึงผู้กองชนต่างอนที่ยังสนั่นทุ่งเมื่อวันก่อน มาวันนี้ก็เจอหนุ่มดีหล่ออินเตอร์รายนี้อีก ไม่อยากจะพูดเลยว่าแค่เงาของสองคนนี้ ก็หล่อกว่าพีชชาติแฟนเก่าหน้าจิตของเธอซะแล้ว ระหว่างที่นั่งจิบเครื่องดื่ม เธอก็นึกถึงนิยายที่กำลังเขียนอยู่ สงสัยต้องเพิ่มพระเอกอีกคนเสียแล้วกระมัง

รถมอเตอร์ไซค์ยามาฮาสี้นำเงินที่ตัวถึงสี่ลอกปอกเบิกค่อยๆ แล่น
 ซ้ำลงจนจอดนิ่งสนิทที่บริเวณลานจอดรถของอะพาร์ตเมนต์ค่อนข้างเก่าแห่ง
 หนึ่งตอนตีสอง ชายหนุ่มมิดิกูญแจดับเครื่องแล้วเหวี่ยงขायาวๆ ข้ามเบาะ
 ออกมายืนข้างรถ สองมือถอดหมวกกันน็อกออกหนีบไว้ใต้แขน แล้วเอื้อม
 ไปปลดสายรัดที่มัดกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมบรรจุแซกโซโฟนคู่ชีพ เมื่อยกมัน
 ออกจากเบาะก็เห็นรอยขาดที่เบาะหนังเทียมจนพองน้ำปลิ้นออกมา เขาเขี่ย
 มันเบาๆ พลังถอนหายใจ ก่อนหิ้วมันเดินเข้าไปในตัวตึก

ชายหนุ่มมิดิกูญแจเข้าไปในห้องมืดมืดที่อยู่ชั้นสี่ วางข้าวของแล้วก็
 เดินไปเปิดก๊อกที่อ่างล้างมือในห้องน้ำเล็กๆ ติดกับห้องนอน เขาเงยหน้าขึ้น
 มองกระจกเหนืออ่างระหว่างพอกมือด้วยสบู่ เงานในกระจกสะท้อนใบหน้า
 ของชายหนุ่มที่มีเส้นผมสีอ่อนปรกลงมาเกือบถึงนัยน์ตาคุโศกที่แสนโรแมน-
 ติก

เมื่อกลับออกมาที่ห้องนั่งเล่น เขาก็เดินไปที่เคาน์เตอร์ครัวเล็กๆ หยิบ
 บะหมี่สำเร็จรูปออกมาเทใส่ชาม เติมน้ำแล้วยกเข้าเตาไมโครเวฟ เขาเปิด
 ตู้เย็นเพื่อหยิบไข่ แต่พบเพียงช่องเก็บไข่ที่ว่างเปล่าจึงถอนหายใจแล้วกดปุ่ม
 ให้ไมโครเวฟทำงาน

เขายกขามมาว่าร้อนๆ ไปที่โต๊ะทำงานซึ่งมีคอมพิวเตอร์ตั้งอยู่ แต่
 ก่อนหย่อนตัวลงนั่งเขาล้วงกระเป๋าหลังของกางเกง ดึงวัตถุสี่ดำรูปทรง
 สี่เหลี่ยมเล็กเท่ากัลกไม้ขีดไฟออกมาวางลงบนโต๊ะแล้วค่อยเปิดคอมพิวเตอร์

บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ปรากฏรูปคลื่นเสียงเป็นเส้นหยักๆ สีเขียว เขาคด
 เลือกเวลาตอนห้าทุ่ม ระหว่างรอให้โปรแกรมทำงาน เขาก็ใช้ตะเกียบคีบเส้น
 บะหมี่เข้าปากพลาจสดน้ำรสต้มยำ

มีเสียงคนพูดดังอู้อ้อออกมาจากลำโพงคอมพิวเตอร์พร้อมเสียงเพลง
 บรรเลงดังคลออยู่ไกลๆ เขาคดปุ่มเร่งเสียงให้ดังขึ้น คราวนี้ได้ยินเป็นเสียง
 ของผู้ชายสองคนกำลังสนทนากันชัดเจน

‘ของมาถึงเมื่อไหร่’ ชายคนแรกถาม

‘กำลังมา น่าจะถึงเดือนหน้า’ ชายคนที่สองตอบ

‘ทำไม่นานนักล่ะ’

‘ข้าหน้อยแต่ซัวร์กว่า หนนี้เราส่งมาทาง...’

‘ถ้าคราวหน้ามีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีกละก็ ต่อให้เป็นลูกสาวเจ้าของโรงเรียนกลอรีก็ช่วยอะไรแก่ไม่ได้หรอกนะเว้ย ไอ้กลาง’

บะหมี่สำเร็จรูปถูกคิปล้างค้ำอยู่กลางอากาศเมื่อได้ยินเสียงแทรกอันไม่พึงประสงค์ของผู้หญิงอีกคนที่พูดทับเสียงของผู้ชายสองคนแรกในจังหวะนั้นพอดี ชายหนุ่มลนลานวางตะเกียบแล้วคลิกเมาส์เลือกไฟล์เสียงเวลาห้าทุ่มเพื่อเริ่มต้นฟังอีกครั้ง คราวนี้เสียงฟังอย่างตั้งใจ แต่เสียงหญิงสาวคนนั้นก็ยังคงดังแทรกเข้ามาเวลาเดิม กลบเสียงสนทนาที่เขาต้องการฟังเสียสนิท

เขาคว่ากล่องสี่ดำเท่ากล่องไม้ขีดไฟออกมาสำรวจอย่างหัวเสียสุดขีด หลังจากทดสอบลำโพงเสียงแล้วเห็นว่าเครื่องดักฟังไม่ได้มีปัญหาอะไร เขาก็ตั้งใจฟังบทสนทนาตอนนั้นอีกครั้ง

‘...ข้าหน้อยแต่ซัวร์กว่า หนนี้เราส่งมาทาง...ถ้าคราวหน้ามีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีกละก็ ต่อให้เป็นลูกสาวเจ้าของโรงเรียนกลอรีก็ช่วยอะไรแก่ไม่ได้หรอกนะเว้ย ไอ้กลาง’

ชายหนุ่มยกสองมือขึ้นขยี้ผมจนยุ่งเหยิง ให้ตายสิ! เนื้อหาลำคัญถูกเสียงเม่นนั้นกลบหมดเลย แกรมยังชัดเจนราวกับพูดกรอกใส่เครื่องดักฟังอย่างไรอย่างนั้น

ตอนนั้นเองที่เขานึกได้ว่า ตอนที่เขาพยายามเก็บเครื่องดักฟังที่แอบติดไว้ตอนหัวค่ำ ถึงได้ความที่เก๋อ๊อของชายสองคนนั้นไม่เจอ แล้วไปความเจอโดยบังเอิญตอนที่เอ๋อมมือไปที่หลังเก๋อ๊อของผู้หญิงดวงตาเหมือนแมวคนนั้น

เวรกรรม อย่าบอกนะว่าเขาติดเครื่องดักฟังผิดโต๊ะ

“โธ่ ไอ้โง่เอ๊ย!” เขาสบถดำตัวเองพลางตบโต๊ะอย่างแรงจนตะเกียบตกจากชาม แล้วตอนนั้นเสียงพูดของผู้หญิงอีกคนหนึ่งก็ดังขึ้นมาเรียกความ

สนใจ

ฉันเพิ่งได้ข้อมูลเด็ดมาว่าไอองค์กรนี้กำลังส่งของผิดกฎหมายบางอย่าง
 ลอตใหญ่ชะด้วย แอบพักของซ่อนไว้ในโกดังกลางป่า และไอโกดังนี้มีจริง
 ด้วยนะเก เพราะฉันไปเห็นกับตามาแล้ว...'

โกดังกลางป่า?

เธอเป็นใครกันนะ แล้วรู้เรื่องโกดังกลางป่าได้อย่างไร เบาะแสที่เขา
 ได้มานั้นยังรู้แค่ว่ามีคนขององค์กรเดือนลับสร้างโกดังขึ้นมาในป่า แต่ไม่รู้
 สร้างขึ้นมาเพื่ออะไร แต่ผู้หญิงคนนี้ก็กลับรู้ว่าโกดังนี้ใช้ทำอะไร

แต่ก็อีกนั่นแหละ ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร สิ่งที่เธอพูดมีความน่าเชื่อถือ
 แค่ไหนก็ไม่รู้

เสียงแซกโซโฟนจากลำโพงคอมพิวเตอร์ดังขึ้นเรื่อยๆ จนได้ยิน
 ชัดเจน เขาจำได้ว่าตอนนั้นมองมาจากเวที เห็นผู้ชายสองคนที่นั่งอยู่โต๊ะข้าง
 หลังสองสาวโบกมือเรียกพนักงานเพื่อขอบิลค่าอาหาร เขาจึงตัดสินใจผล
 จากเวทีที่นั่งที่กำลังเป่าแซกโซโฟนอยู่เพื่อรีบไปเก็บเครื่องดักฟัง

แต่ถึงอย่างนั้น ผู้หญิงคนนี้ก็รู้ข้อมูลสำคัญบางอย่างอยู่ดี บทสนทนา
 ช่วงแรกๆ ได้ยินว่ามีคนพูดถึงโรงเรียนสักแห่ง เขาขยับเมาส์เพื่อกดเลื่อน
 เวลากลับไปตอนห้าทุ่ม หนนี้เขาหยิบกระดาษกับปากกาออกมาจดทุกอย่าง
 ที่ได้ยิน

ร่างสูงสะอึดสะอองของวีรุษที่เอามือไปพล่หลังเดินไปอย่างช้าๆ รอบโต๊ะ
 ทรงรีสีดำตัวที่มีผู้เข้าร่วมประชุมจากแผนกสืบสวนหนึ่งประชุมประจำสัปดาห์
 เพื่อรายงานผลงานและความคืบหน้าภายในแผนกให้แก่ผู้อำนวยการของ
 ศูนย์ซีซียูรับทราบ

ผู้อำนวยการซีซียูที่ทุกคนเรียกว่า ผอ. ธมกร เป็นผู้ชายวัยกลางคน
 ท่าทางภูมิฐาน ผมสีดำแซมด้วยผมขาวประปราย รูปร่างสูงใหญ่ค่อนข้างท่วม
 ไบหน้ากลมเป็นสีชมพูดูมีเลือดฝาด เขานั่งประจำอยู่ที่หัวโต๊ะเพื่อฟังการ

รายงานของที่มีปฏิบัติการและสืบสวนของสารวัตรวิฑู

“ทางโรงพยาบาลแจ้งมาแล้วว่านักบิดมอเตอร์ไซค์ที่ถูกมาริชยิงล้มเมื่อวาน ตอนนั้นฟื้นแล้ว สามารถให้ปากคำได้ตั้งแต่วันนี้ค่ะ”

อาทิตยารายงานมาจากหัวโตะอีกฝั่ง เธอเป็นฝ่ายประสานงานระหว่างแผนกสืบสวนกับแผนกต่างๆ วิฑูเดินไปหยุดยืนอีกฟากของโตะ สบตาหญิงสาวนานเกินความจำเป็นอยู่หลายอึดใจ ก่อนถอนสายตาแล้วพยักหน้าเป็นเชิงให้รายงานเรื่องต่อไป

หญิงสาวหยิบของบางอย่างขึ้นมาวางตรงหน้า มันเป็นซองพลาสติกใสซึ่งบรรจุของบางอย่าง

“เจ้าหน้าที่ตรวจสอบหลักฐานพบกระเป๋าสตางค์หล่นอยู่ตรงพื้นที่หนึ่งตอนหน้าของรถมาริช หลังตรวจสอบแล้วไม่พบเบาะแสที่น่าสนใจ หลักฐานต่างๆ ระบุว่าเป็นของผู้หญิงชื่อกกลางฟ้าค่ะ”

วิฑูเอื้อมมือออกไปหยิบหลักฐานในซองพลาสติก กวาดตาดูพักหนึ่งแล้วสไลด์มันไปตามความยาวของโตะ เมื่อมันไกลมาถึงมาริช เขาก็ยื่นมือสืแทนเด็ดไปตะปบมันไว้

“มาริช ตอน” วิฑูเอ่ยชื่อลูกน้องสองคน “วันนี้ฉันต้องการให้พวกแกสอบปากคำคนขี่มอเตอร์ไซค์คันนั้น ทำยังไงก็ได้ให้มันคายอะไรสักอย่างออกมา และฝากเอาของไปคืนกลางฟ้าที่โรงเรียนกลอริด้วย”

ผู้กองมาริชและดอน ชายหนุ่มผมเกรียนที่มีใบหน้าอ่อนวัยเหมือนนักศึกษาพยักหน้ารับคำสั่งของสารวัตร มาริชมองกระเป๋าสตางค์หนังสีขาวลวดลายสีชมพูของผู้หญิงแบบที่มีชิปรูตปิดได้รอบ แล้วเก็บเข้าไปในกระเป๋าเสื้อสูท

สารวัตรแผนกสืบสวนหันไปพยักหน้ากับอาทิตยา เป็นสัญญาณว่าให้รายงานหัวข้อต่อไป แต่ธมกรพูดแทรกขึ้นเสียก่อน

“เรื่องอันเฝ้าไว้รายงานที่หลัง ผมต้องการรู้ข่าวความคืบหน้าของการขนยาเสพติดตลอดใหญ่”

“ครับ ผอ.” วิฐตอบรับอีกฝ่าย แล้วหันหน้าไปทางชายหนุ่มคนหนึ่ง
ที่นั่งก้มหน้าดูอยู่ที่ปลายโต๊ะ “น่าน แกมีอะไรจะรายงาน ผอ. ธมกร หรือ
เปล่า”

คนที่ถูกเรียกว่าน่านหลับตาแน่นด้วยความเจ็บใจ นึกถึงข้อมูลจาก
เครื่องดักฟังในพับเมื่อคืนที่ดันติดผิดโต๊ะจนพลาดข้อมูลสำคัญไปอย่าง
น่าเสียดาย ถึงแม้เขาจะได้ยินอะไรแปลกใหม่จากผู้หญิงแปลกหน้าคนนั้น แต่
ทุกอย่างก็ยังไม่สามารถนำมาใช้เป็นเบาะแสสำคัญได้

“ใกล้จะได้ข้อมูลสำคัญแล้วครับ” เขาตัดสินใจตอบอย่างขอไปที

“เฮ้อ พุดแบบเดิมมาสามอาทิตย์ นี่คนหรือเครื่องตอบรับอัตโนมัติ
เนี่ย” เสียงบ่นดังมาจากคนที่นั่งข้างๆ

น่านน้ำหน้าขยับไปจ้องหน้าชายหนุ่มชนต่างอนหนักที่กำลังเคาะปากกา
เล่นด้วยสายตาไม่พอใจ

“เรื่องที่ต้องใช้สมองทำงาน มันมีคำตอบให้ทันทีไม่ได้หรอกมาริช
แต่เอาเถอะ ฉันจะพยายามเข้าใจคนที่ถนัดใช้แต่แรงในการหาคำตอบก็แล้ว
กัน”

มาริชหรือที่ตามองอีกฝ่ายพลางหักนิ้วดังกร๊อบๆ เหมือนโซว์พลัง “อยาก
ได้รอยสักรอยแวนถาวรที่หน้าใหม่วะ ไอ้หน้าจืด”

“เคยได้ยินที่พูดๆ กันใหม่ว่า อวัยวะส่วนไหนที่ไม่ค่อยได้ใช้ มันจะ
ลีบลงเรื่อยๆ ฉันขอแนะนำให้ลดการใช้กล้ามเนื้อแขนแล้วเพิ่มการใช้กล้ามเนื้อ
สมองหน่อยนะ ไอ้หน้าลิก”

“ไอ้ น่าน แกหุบปากไปเลย...”

“นี่พวกแกสองคน!” วิฐปรามด้วยเสียงเข้ม “เกรงใจ ผอ. ธมกรบ้าง
กัตกันได้ทุกครั้งที่มีประชุม”

น่านน้ำหน้าบึ้งบึ้งอารมณ์ไม่พอใจ แต่ก็นึกโมโหตัวเองที่ทำงาน
ผิดพลาดให้มาริชซ้ำเติมจนได้

“จะไม่ให้ผมโวยได้ยังไงครับสารวัตร เราได้รับรายงานเรื่องแอบสร้าง

โกดังกลางป่านั้นมาสามอาทิตย์แล้ว แต่ไม่มีอะไรคืบหน้าสักที ตกกลางมันเกี่ยวอะไรกับเรื่องการลักลอบขนยาเสพติดหรือเปล่านั้นไม่รู้ น่าจะอนุญาตให้ผมบุกเข้าไปที่โกดังตอนนี้เลย” มาริซพูดอย่างมีอารมณ์

“ถ้าแกบุกเข้าไปตอนนี้ แกจะเจอแต่โกดังที่ว่างเปล่า และจะไม่มีวันจับพวกมันได้เลย” น่านน้ำเค้นเสียงใส่อีกฝ่าย

“แต่วันนั้นฉันโดนไอ้เวรนั้นไล่งัดสนั่นป่าเลยนะโว้ย แสดงว่ามันต้องมีอะไรอยู่ในนั้น พวกมันถึงต้องการปิดบัง” มาริซเถียงกลับแล้วหันไปพูดกับวิฐู “ผมว่าสารวัตรอนุมัติหมายจับให้ผมเลยดีกว่า ยังไงไอ้โกดังนั้นก็สร้างขึ้นมามีอายุอย่างผิดกฎหมายอยู่แล้วเพราะมันรุุกพื้นที่ป่า”

“ขอเวลาผมอีกหน่อยครับ สารวัตร” น่านน้ำรีบบอก “ตอนนี้ผมกำลังหาสายข่าวเพิ่มอยู่ โกดังนั้นมันต้องไม่ได้สร้างขึ้นมาเฉยๆ แน่แน่นอน”

“เรื่องโกดังอะไรนั้น ฉันไม่สนว่ามันสร้างขึ้นเพื่ออะไร” ธมกรพูดแทรกขึ้นมา “แต่ที่ฉันต้องการรู้คือเบาะแสเรื่องยาเสพติดตลอดที่ใหญ่ก่อนที่พวกมันจะขนย้ายสำเร็จ”

น้ำเสียงของเขาราบเรียบ แต่แฝงด้วยอำนาจที่ฟังดูแล้วไม่ต่างอะไรจากคำสั่ง

การประชุมดำเนินต่อไปอีกสักพักเพื่อรายงานความคืบหน้าเรื่องอื่นเมื่อหมดหัวข้อแล้ว วิฐูก็สั่งเลิกการประชุม ระหว่างที่ทุกคนกำลังเก็บของและลุกจากโต๊ะ สารวัตรหนุ่มก็เอ่ยเรียกน่านน้ำจากหน้าห้องประชุม

“น่าน แกตามฉันมาที่ห้องหน่อย ฉันมีเรื่องต้องคุยกับแก” พูดจบก็หันไปทางอาทิตย์ยา “อาท ผมมีงานด่วนต้องบริฟคุณ อีกลิบนาที่มหาหมที่ห้องด้วยนะครับ”

เมื่อสั่งงานเสร็จ เขาก็หันหลังเดินออกจากห้องประชุมไปทันทีโดยที่ไม่รอดูหญิงสาวพยักหน้ารับคำสั่ง

มาริซเดินออกจากห้องประชุม ชายหนุ่มผมเกรียนที่ชื่อดอนริบสาวเท้าเข้ามาขนาบข้าง

“ลูกพี่ๆ ตะกี้เห็นเหมือนผมหรือเปล่า” ดอนร้องถามเสียงตื่นเต้น
 “เห็นไรวะ” มาริซถามเหมือนไม่สนใจ เพราะมัวแต่ก้มหน้าดูกระเป๋า
 สตางค์ที่สารวัตรสั่งให้เขาเอาไปคืนหญิงสาวผู้เป็นเจ้าของ

“สารวัตรส่งซึกให้พี่เอาทไปเจอกันในห้องนั้นไง ลูกพี่เห็นสายตาคือ
 สารวัตรมองพี่สาวเราหรือเปล่า ผมว่าเขานัดไปกินกันในห้องแหงๆ”

ฝ่ามือใหญ่ๆ ของมาริซฟาดเข้ากลางกะโหลกของหนุ่มผมเกรียน

“ไอ้ดอน วอนโดนตีบชะแล้ว แกเลิกจับคูให้สารวัตรกับพี่เอาทเถอะ
 สารวัตรเคยบอกแล้วไงว่าตัวเองจะไม่ยอมมีเรื่องชู้สาวเกิดขึ้นในองค์กร
 เป็นอันขาด”

“มาดูกันว่าสารวัตรจะทนไปได้อีกสักกี่น้ำ บอกเลยถ้าไม่ใช่สารวัตร
 วิฐคนนี่ ผมไม่มีทางปล่อยนางฟ้าในฝันของผมไปให้หรอก”

ตอนแกล้งถอนหายใจแรงๆ ระหว่างมองเรือนร่างที่มีสัดส่วนโค้งเว้า
 ดงามของอาทิตยาที่เดินนำอยู่ข้างหน้า ไกลเกินรัศมีที่จะได้ยินเสียงนินทา
 ผมยารวบเป็นมวยหลวมๆ กลางศีรษะ ทั้งไรผมบางๆ ระตามลำคอระหง
 เหนือปกเสื้อเซ็กซี่ขาวดูน่าเย้ายวน สะโพกผายแกว่งซ้ายขวาน่ามอง

“นางฟ้าในฝันของผม” ดอนกระซิบเสียงแผ่ว “นมใหญ่ สะโพกบึ้ม
 ขาเรียว ให้ตายสิ ผู้หญิงอายุเลขสามทำไม่ถึงได้สวยเซ็กซี่แบบนี้วะ”

“เวลาทำงานให้มันจริงจังเท่านี้บ้างเถอะ” มาริซไม่สนใจสรีระของหญิง
 สาวตรงหน้า เขาถือวิสาสะเปิดกระเป๋าตางค์ใบที่อยู่ใต้มือ หยิบบัตร
 ประชาชนออกมาแล้วมองใบหน้าเล็กในรูปที่ระบายนัยรอยยิ้ม ดวงตากลม
 และหางตาที่เหมือนตาแมวคู่หนึ่งดูสุดใสรากับโลกของเขามีแต่เรื่องสวยงาม
 ไม่เคยมีเรื่องเลวร้ายใดๆ เข้ามาในชีวิตมาก่อน

เขาอ่านชื่อของเธอในใจ ‘กลางฟ้า อัครา’ พลังคำนวณวันเดือนปีเกิด
 ของเธอ ยายตัวแสบเด็กกว่าเขาสี่ปี

มาริซหันชื่อกลางฟ้าในใจอีกครั้ง รู้สึกว่าเป็นชื่อที่เหมาะสมกับเธอมาก
 ทำให้นึกถึงห้องฟ้าสดใสใ้รับยูเมฆที่มีแต่ดวงอาทิตย์ ไม่อยากจะทำเชื่อเลยว่า

ยายครูสารพัดพิษที่มีรอยยิ้มใฝ่ซื่อจะเสแสร้งใช้มารยาททั้งกลองลงพื้นเพื่อ
แอบเกาะเมโมรีการ์ด แถมยังกระต๊อบเท้าของเขาเสียวจนเล็บแทบหลุด

“โอ๊ะ เอาแล้วสิ” หนุ่มผมเกรียนชะงักหน้าเข้ามาดูบัตรประชาชน
สลับกับเงยหน้าขึ้นมองผู้กองหนุ่ม “ยิ้มแบบนี้...แสดงว่าหญิงสาวในบัตรนี้
จะเสร็จลูกพี่ในอีกสามวันแน่ๆ”

“ไอ้ตอน ผู้หญิงคนนั้นเป็นแม่พิมพ์ของชาตินะ...ฉันยังไม่อยากตก
นรก”

“ตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ ต้องลองถึงจะรู้นะลูกพี่”

มาริชมองหน้าลูกน้องหน้าอ่อนแต่ว่าลามกเกินหน้าเกินตาแล้วแค้น
หัวเราะเบาๆ ก่อนวางท่าเอากางเกงขึ้นมาเดี๋ยวนั้น แล้วยึดกระเป๋า
สตางค์เข้ากระเป๋าเสื้อสูท

“เดี๋ยวฉันจะเอากะเป๋าสตางค์ไปคืนที่โรงเรียน บ่ายสองเจอกันที่โรง-
พยาบาล เราจะไปเยี่ยมไอ้หนักบิตมอเตอร์ไซค์นั่นสักหน่อย อยากรู้ว่ามันไป
ทำอะไรที่โกดังกลางป่าเมื่อวาน”

“นั่งลิ น่าน” วิฐเอ่ยหลังจากที่น่านน้ำเข้ามาในห้องทำงานของเขาและ
ปิดประตูเรียบร้อยแล้ว น่านน้ำเลื่อนเก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานสารวัตรออกมานั่ง

“ก่อนเข้าประชุม ผอ. ธมกร เรียกฉันไปคุยเรื่องแก” วิฐเกริ่น ทำให้
น่านน้ำเงยหน้าขึ้นมองด้วยแววตาตระหนกระคนลุ่นระทึก

“ครับ”

“เขาบอกว่าแกไม่มีผลงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอันมาหลายเดือนแล้ว
ล่าสุดก็ไม่มีควมคืบหน้าเรื่องการขนยาเสพติดของไอ้พวกเดือนลับลักที่ แก
เข้าใจไหมว่าองค์กรของเราต้องทำงานเพื่อความปลอดภัยของประชาชน รอ
ให้ลูกทีมแก้ตัวซ้ำซากไม่ได้หรอก”

น่านน้ำกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก พอเดาได้ว่าอีกฝ่ายจะพูดเรื่อง
อะไร

“สั้นๆ เข้าประเด็นเลยก็แล้วกัน ผอ. บอกว่าให้เวลาแกอีกหกเดือน ถ้ายังไม่สามารถพิสูจน์ผลงานได้ เราจำเป็นต้องให้แกพ้นจากซีซียู”

“หกเดือนหรือครึ่ง” เขาถามเสียงแหบแห้ง

วิฐมองหน้าอีกฝ่ายแล้วถอนหายใจยาว “บอกตามตรงนะว่าฉันผิดหวังในตัวแกพอสมควร โพรไฟล์ที่แกล้งมาตอนสมัครงานสวยหรูมาก แต่ว่าผลงานตลอดปีครึ่งที่ผ่านมาแทบไม่เป็นชิ้นเป็นอัน ในฐานะที่เป็นคนรับแก่เข้ามา ฉันมีส่วนต้องรับผิดชอบด้วย ฉะนั้นฉันจะให้โอกาสแก่เท่าที่ ผอ. สั่ง”

ชายหนุ่มกำมือแน่นอยู่บนตัก “ครับ ผมจะพยายามให้ดีที่สุด จะไม่ทำให้สารวัตรผิดหวัง”

แม้ว่าจะเห็นใจลูกน้อง แต่คงช่วยอะไรไม่ได้มากนัก วิฐพยักหน้าให้น่านน้ำที่หนึ่งเป็นการตัดบท “จบธุระแล้ว แยกไปได้”

ตอนที่น่านน้ำลุกจากเก้าอี้ วิฐสังเกตเห็นเปลือกสุทของลูกน้องเปียอจนเกือบขาด เลื้อยเช็ดก็เป็นสีเหลืองหมองเพราะความแก่

“นี่น่าน ก่อนออกจากบ้านได้ดูกระจกข้างหรือเปล่า ทำไม่เลื้อยผ้าแกถึงได้ยับเยินขนาดนี้”

ชายหนุ่มก้มหน้ามองเสื้อตัวเอง แล้วเงยหน้ามองสารวัตรอย่างกระอักกระอ่วน “เออ...คือ...โทษที่ครับ ผมไม่มีเวลาส่งซ่อม...”

วิฐส่ายหน้า “ฉันว่าสุทแกมันเกินซ่อมแล้วด้วยซ้ำ สภาพแบบนี้บริจาคยังไม่เสียใครเอาเลย เวลาประชุมกับ ผอ. ธมกร แกช่วยดูแลตัวเองให้ดีๆ หนอยสิ เผื่อเขาจะเมตตาแกมากกว่านี้”

น่านน้ำพึมพำตอบรับเบาๆ แล้วเดินออกจากห้องไป สวนกับอาทิทยาที่กำลังเดินเข้าห้องมาพอดี เธอสบตาเขาด้วยแวตาดูเห็นใจกลางตบไหล่เขาที่หนึ่ง คงเดาได้ว่าสารวัตรวิฐเรียกเขาไปคุยด้วยเรื่องอะไร